

La Sfârșit a venit Cuvântul.

Această lucrare se adresează cititorilor Mesajului Graalului al lui Abdruschin.

*La Sfârșit a venit Cuvântul, și Cuvântul
era cu Dumnezeu și Dumnezeu era în
Cuvânt, căci Cuvântul venea de la Dumnezeu.*

*La Sfârșit Cuvântul a unit totul cu Dumnezeu,
iar ceea ce nu voia să fie unit cu Dumnezeu,
aceasta avea să nu mai existe.*

*La Sfârșit Cuvântul a unit totul cu începutul
pentru a deveni existență vibrând în Lumina Adevărului.*

Astăzi vă este vestită venirea Fiului Omului.

***Aceluia care nu poate înțelege aceasta acum, aceluia nu îi este menit să o
facă, el să se întoarcă și să meargă pe drumul său.***

Prolog

La sfârșit totul se întoarce acolo unde a început.

La sfârșit se află Cotitura Cosmică. Se ivesc zorii epocii în care numai Cuvântul va conduce lumea. Acum, când Creația atinge punctul său final, domnia absolută a lui Imanuel se ridică până la ultima dintre părțile ei și astfel Cuvântul este ferm ancorat până în cele mai adânci puncte ale Creației. Apoi, în recunoștința profundă a celor creați, slăvirea lui Dumnezeu va curge de la baza Creației înapoi în Originea sa, ca răspuns la cuvintele „*Să fie Lumină!*” prin existența conștientă a creaturilor pline de lumină, care vibrează în afirmația „*Noi stăm în Lumină*” ca ecou către Înălțimile Luminoase.

Domnul a venit și a adus lumii Cuvântul Său „*În Lumina Adevărului*”. El L-a ancorat pentru eternitate pe Pământ și în Creație, ceea ce El spunea aici privea întreaga Creație și prindea imediat viață în multe alte locuri de pe alte niveluri ale Creației, mai puțin acolo unde fusese dat. Căci aspirațiile și năzuințele oamenilor de pe Pământ erau în cea mai mare parte întunecate și îndepărtate de Lumină. El a venit pe pământ german și anii '30 ai secolului XX erau meniți să aducă Timpul Nou. Totuși, Germania și-a ratat Chemarea de a merge înaintea omenirii ca popor ales și a schimbat totul în groaznicul contrariu.

În loc să își întindă propriile aripi ale spiritului, majoritatea a decis în favoarea unei dependențe spirituale și a cedat freneziei maselor, alimentată de un conducător fals care a condus-o în abis. Germania s-a întunecat, s-a afundat în haos și i-a tras după ea pe cei care, din indolență spirituală, credeau în visurile greșite. Noțiuni înalte, promițătoare au fost toate preschimbate în opusele lor grotești: providență, patriotism, Împărăția de O Mie de Ani, datorie, onoare și loialitate, feminitate, Chemare, Graal. Căci fără a-L pune pe Dumnezeu mai presus de orice, nimic nu are sens. Dumnezeu este semnul predecesor în viață și în toate lucrurile, El este Semnul Plus (+), Crucea Adevărului care dă în primul rând sens tuturor lucrurilor, Crucea care insuflă tuturor lucrurilor la început suflul Vieții. Cine nu vrea să Îl cunoască pe Dumnezeu și Legile Sale, pe care Creația se bazează și din care ea a luat viață, cine nu vrea să cunoască Adevărul, deci relațiile dintre Dumnezeu și Creația Sa, acela nu trăiește și nu poate realiza nimic în afară de a fi exclus din cercurile Creației și de a aduce nenorocire asupra sa.

Totul are sens numai când se întâmplă în onoarea Creatorului, când întreaga noastră viață, intuiția noastră, gândirea și fapta devin un imn închinat Creatorului, când fiecare respirație vibrează în adorația tăcută a lui Dumnezeu. Omul nu poate să aleagă dacă vrea să fie o creatură a lui Dumnezeu, dacă vrea să trăiască după Legile lui Dumnezeu. Ori înțelege aceasta, ori nu mai există. Dumnezeu vrea să știe acum de la fiecare în ce stare se găsește. Timpul este suficient de înaintat pentru întrebarea „*Cum ești tu, omule?*”. În aceasta stă Judecata. Omul va fi măsurat în funcție de cum stă înaintea Dumnezeului său. Nu mai există nicio scuză că nu am știut cum trebuia să fim. Căci acum putem ști, întrucât Cuvântul a fost

oferit încă o dată ca răspuns la rugăciunea de mijlocire a lui Iisus pe cruce: „*Tată, iartă-i, căci ei nu știu ce fac!*” În împlinirea acestei celei mai mari rugăciuni de mijlocire, încă o dată Cuvântul a venit în Abdruschin, protejând Pământul, prin venirea Sa pe Pământ, de blestemul spulberării, protejându-l de blestemul care apasă asupra sa încă de la respingerea și uciderea Fiului lui Dumnezeu, Iisus. Acum noi trebuia să absorbim cunoașterea dată și să ne-o însușim. Dacă noi nu am fost interesați de aceasta, atunci nu putem să dăm vina pe nimeni, cu atât mai puțin pe Dumnezeu, Care în nemăsurata Sa îndurare a arătat o răbdare de necuprins în privința oamenilor.

Și, așa cum Germania a eșuat odinioară, așa a eșuat și majoritatea celor care au fost chemați de Fiul Omului să fie printre primii care pun bazele Timpului Nou și să formeze un zid de protecție în jurul Lui. În loc să Îl slujească pe El, ei așteptau ca El să îi slujească pe ei. Nu numai că nu au venit nici pe departe toți cei care ar fi trebuit să Îi fie alături, cei care în tărâmurile luminoase de pe Insula Patmos din Spiritual au jurat cândva să slujească, dar L-au și părăsit și L-au trădat atunci când lucrurile au început să urmeze alt curs față de ceea ce ar fi putut fi. Dar aceasta era propria lor eșuare, care se reflecta în evenimentele lumii, pe care ei le foloseau drept scuză pentru a nu-L mai recunoaște pe Fiul Omului. *Ei* ar fi trebuit să formeze puntea către oameni. Fiul Omului aducea împliniri permanente, oferea omenirii posibilitatea salvării, în Cuvântul Său stăteau evenimente vii.

Venirea Sa pe Pământ era pură împlinire: în împlinirea rugăciunii de mijlocire a lui Iisus pe cruce – „*Tată, iartă-i, căci ei nu știu ce fac!*” – venise să învețe încă o dată omenirea și a oferit Cuvântul „În Lumina Adevărului”, Mesajul Graalului. În împlinirea profeției El a coborât în adâncurile întunericului și a încătușat adversarul. În împlinirea profeției El venise să pună pe Pământ piatra de temelie a promisiilor Împărăției a Păcii, a promisiilor Împărăției de O Mie de Ani, pe care nimeni altcineva în afară de Fiul Omului nu putea să o întemeieze. Însă aici, și oamenii de pe Pământ ar fi trebuit să conlucreze, dar spiritul omenesc a eșuat ca întotdeauna până atunci.

Inelul pământesc de puritate și loialitate din jurul Lui se sfărâmasese, și fără acest zid de protecție El nu mai putea să zăbovească aici pe Pământ, lipsa terenului de ancorare pentru legământul Îndurării Divine a prezenței pământești a lui Imanuel. Căci la sfârșitul vieții Sale, El a locuit în Kipsdorf, trădat și părăsit de ai Lui, în izolare, în pericol permanent de nimicire pământească. Prin urmare, El s-a întors acolo unde puritatea și loialitatea erau suficient de puternice. Această întoarcere Acasă a avut loc în ziua de 6 decembrie a anului 1941. – Și atunci a început timpul când Dumnezeu Și-a acoperit Fața.

Acest timp ajunge acum la sfârșit, căci orologiul lumii bate ceasul al doisprezecelea. Au trecut șapte decenii, timp în care fiecare a putut să se dezvăluie pe sine, timp în care fiecare s-a judecat pe sine. Acum începe timpul în care Adevărul trebuie să se ivească din nou strălucind și în care totul va fi luminat, totul trebuie să se arate așa cum este cu adevărat. Judecata se apropie de sfârșit și odată cu ea tot ceea ce este vechi, preocupările orgolioase și lipsite de Dumnezeu ale oamenilor. Sunt prezente toate semnele care ne-au fost făgăduite, totul se precipită spre un singur punct culminant, spre o prăbușire colectivă, fie că este în politică, în economie sau în societate. Și dezastrele naturale crescând vorbesc graiul Domnului. Totul

vorbește despre catastrofe nemaivăzute, despre inundații fără precedent, precipitații, incendii, variații de temperatură, furtuni, cutremure, erupții vulcanice, activitate solară și altele asemenea. Elementele se revoltă. Nu mai trece nicio zi fără ca dezastre ieșite din comun să aibă loc, și cu toate că oamenii observă doar o mică parte din acestea, chiar și această parte este enormă. Activitatea soarelui se intensifică puternic și deteriorează câmpul magnetic al pământului, învelișul protector al pământului se subțiază și radiații cosmice pătrund mai puternic decât au făcut-o vreodată. Oamenii de știință vorbesc despre o viitoare inversare a polilor. Făgăduințe și profeții vechi devin realitate în evenimentele din prezent. Păsări cad moarte din cer, pești mor în masă, își pierd orientarea, oamenii comit tot mai multe acte de nebunie, rata sinuciderilor crește, politicienii deliberează și nu ajung la nicio concluzie. Neliniște, războaie civile, explozie demografică, sărăcire, pauperizare se extind. Schimbări radicale în toate. Totul se avântă într-o simfonie extraordinară a prăbușirii. A prăbușirii care trebuie să precedă Reînnoirea. Fiecare om de pe pământ poate deja să înțeleagă, numai să vrea; chiar și cei mai înverșunați materialişti pot să experimenteze aceasta în domeniul lor: lucrurile nu mai pot continua ca până acum. Ajungem la final. Căci ne-a fost făgăduit că mai întâi tot ceea ce este vechi trebuie să dispară, pentru ca ceea ce este nou să poată lua viață. Și Abdruschin a făgăduit: „*Totul trebuie să devină nou!*”

Ca în cazul tuturor celorlalte lucruri, acum trebuie curățate și toate erorile referitoare la Lucrarea Sa, care s-au acumulat în jurul omenirii de la întoarcerea Acasă a Fiului Omului; El și Lucrarea Sa trebuie să fie puși în lumina corectă. Căci Adevărul și Îndurarea lui Dumnezeu sunt mult mai mărețe decât poate fi cântărit cu măsura omenească. Previziune, logică severă și iubire de necuprins, care trec dincolo de înțelegerea omenească, conduc în toate și se manifestă cu timpul și în derularea evenimentelor. Omul nu poate niciodată să atingă Adevărul Divin fără să îl diminueze și fără să se rănească pe sine însuși.

1. Judecata a venit asupra omenirii.

Când în anul 1931 Abdruschin a terminat al Său Mesaj al Graalului, în El s-a înălțat Imanuel, promisiul Fiu al Omului. Cu ancorarea pe pământ a Cuvântului Viu al lui Dumnezeu El nu a adus doar iluminarea, ci, prin prezența radiației lui Imanuel în învelișul pământesc, El a declanșat și Judecata, prin simpla Sa prezență. Astfel El explică:

”...Deoarece Abdruschin, atunci ca și acum, poartă în El Voința Vie a lui Dumnezeu din Care pleacă Legile în Creație, pentru că El este Voința Divină devenită om, poate deja să declanșeze prin El Însuși toate acțiunile finale ale Legilor Spirituale în Creație.

Această declanșare se va produce întotdeauna pentru fiecare individ în parte, ca și pentru fiecare popor în parte, după cum indică sfârșitul drumului ales de ei, așadar corespunzând exact direcției pe care ei înșiși o stabiliseră de bunăvoie. Dacă vor fi înclinat către întuneric, vor merge inevitabil spre nenorocire; însă dacă au aspirat către Lumină, vor găsi fericire și bucurie. Și dacă drumul către acest sfârșit se arată spiritelor omenești ca fiind încă lung, în așa fel încât ele își închipuie că mai au mult timp pentru a lua o ultimă decizie valabilă... când Abdruschin pășește în mijlocul lor, ca parte a Voinței Vii a lui Dumnezeu, sfârșitul tuturor drumurilor va fi atras automat și rapid, fără niciun fel de tranziție, în virtutea unei legi naturale, și în aceasta constă Judecata finală!

Finalul se precipită către declanșare, prin puterea magnetică a lui Abdruschin, astfel că sufletul omenesc nu-și mai poate urma calea în același fel ca până acum, ci el trebuie să culeagă de îndată fructele a ceea ce a semănat, iar în același timp lucrările tuturor sufletelor vor fi supuse Judecății. Ele înfloresc, dacă sunt conforme cu Voința Divină, sau se prăbușesc în ele însele dacă nu sunt în acord deplin cu Ea. Este vorba despre toate lucrările întreprinse, începând cu familia și căsătoria, până la activitatea profesională, fie ea în meșteșuguri, industrie, comerț, economie sau afaceri publice, nu are importanță; totul este supus imediat declanșării rapide a Legilor Spirituale, conform Dreptății Divine. Omul nu poate opri sau amâna nimic, nu poate deturna nimic din aceasta, nu poate acoperi sau ascunde nimic. El trebuie să îndure neputincios ceea ce impune adevărata dreptate, chiar dacă aceasta nu corespunde concepțiilor sale pământești!

Voința Divină devenită om este precum un comutator viu care provoacă scânteia inflamabilă peste tot unde, în existența Sa pământească, atinge omul sau întregul popor. Prezența Sa pretinde scadența, iar peste tot va grăbi decizia, ultima încă posibilă pentru tot ceea ce există.

Astfel devine El Judecata, peste tot unde ajunge, fără a fi nevoie să judece El Însuși. Prin originea Sa, El este cheia automată pentru încheierea fiecărui eveniment, spada care nu trebuie decât să se plaseze în Lume, pentru ca oricine și, de asemenea, orice să fie separat!...”¹

¹ Mesajul Graalului 1931, Conferința 91 „Și s-a împlinit...!”

2. Mesajul din Lumină.

În cartea „În Lumina Adevărului”, al Său Mesaj al Graalului din anul 1931, Abdruschin a dezvăluit oamenilor Cuvântul lui Dumnezeu. El a oferit toate acele explicații și a dezvăluit calea către adevărata omenire, pentru ca oamenii să se poată elibera din nou de confuziile în care ei înșiși se încurcaseră. El a arătat Calea, dar numai omul însuși trebuia să pășească pe ea. El a arătat că voința serioasă spre bine, năzuința spre convingere și dorul de Lumină sunt principiile de bază pentru a deveni nou. Că omul ar trebui să aspire spre puritate în toate, dar mai ales spre puritatea gândurilor, că cel ce aspiră astfel va primi ajutor din Lumină, că în țeserea Creației acționează Legi eterne, singurele în funcție de care omul trebuie să orienteze totul. El a arătat faptul că simțul frumosului trebuie să se reveleze ca temelie în toate, ca reflexie a armoniei cerești. Ca Legi fundamentale ale Creației El a numit Legea Echilibrului între a da și a primi, Legea Atracției Speciilor de Același Fel, Legea Gravitației și Legea Mișcării. El a explicat că omul trebuie să se supună acestora. El a promis omenirii marea purificare prin intervenția lui Dumnezeu în evenimentele lumii, prin faptul că Voința Divină a fost plasată direct în Materialitatea Densă prin Trimisul lui Dumnezeu, eveniment prin care voința omenească va fi deposedată de dreptul de a conduce Materialitatea, astfel că Împărăția de O Mie de Ani va fi o școală importantă pentru omenire, iar după aceea, când Lucifer va fi din nou descătușat, omenirea trebuie să iasă învingătoare sau va fi îndepărtată pentru totdeauna. Cu claritate și cuvinte ușor de înțeles, El a explicat legăturile adevărate dintre Dumnezeu și Creația Sa, a explicat originea și sensul Creației, întrucât numai El putea cuprinde totul cu privire, căci El era Învățătorul Lumii.

El a extras din Cunoașterea Vie, pe care o purta în El însuși, căci El era Fiu al lui Dumnezeu. În Cuvintele Sale stătea împlinirea Făgăduințelor Divine, erau declanșări, Acțiune Vie. În acest sens El a vorbit la Sărbătoarea Porumbelului din mai 1931:

„Eu am vorbit întotdeauna pentru întreaga Creație! Misiunea mea privește lumea! Nu numai firul de praf din ea pe care voi îl numiți Pământ! Iar această lume este deja curățată până la partea voastră! Căci Cuvintele mele s-au declanșat acolo la fel de sever și teribil cum se va întâmpla și aici. Ce știți voi despre ceea ce s-a întâmplat deja? Voi, oameni ai pământului cu sfera voastră îngustă de recunoaștere spirituală, voi care, la cererea voastră auzind Cuvintele mele ați fost de mai multe ori martori ai împlinirilor care mă priveau numai pe mine și Misiunea mea. Voi ați fost primiți la Sărbători, nimic mai mult! Vi s-a oferit șansa să fiți botezați, ca să puteți fi pecetluiți întru Lumină!

Dar voi ați luat aceasta de parcă era spusă pentru voi! Și la fel de aroganți ca de obicei, ați crezut că voi sunteți în centrul acestui eveniment mareț, de necuprins pentru voi. –

Astfel mi-au arătat oamenii încă o dată cât de puțin au absorbit importantul Mesaj, cât de lipsit de viață rămâne el în interiorul lor și cât de nevrednici sunt ei să se bucure de îndurarea de a sta conștienți ca oameni în astfel de Acte mărețe! În joacă, cu presupusa înfățișare înțeleaptă a unui judecător prudent față de sine însuși, ei și-au ratat, tot așteptând, timpul maturizării!

La fel ca în timpul pe pământ al Fiului lui Dumnezeu, ei au dat din nou importanță aspectelor exterioare, cu toate că știau că la nivel spiritual avea loc o luptă mai puternică pentru decizia finală de a fi sau a nu fi a fiecărui individ.”

Și pe 29 noiembrie 1931 El a mai spus următoarele:

„Dacă eu vă vorbesc de aici, aceasta nu înseamnă că ceea ce spun se aplică doar oamenilor de pe Pământ cu spiritele adormite, ci mai degrabă acelor miliarde, care sălășluiesc în sferele mai luminoase ale universului, care, aspirând spre Lumină, sunt însetate de Cuvintele mele, pentru a trăi în acord cu acestea în recunoștință plină de fericire! ---

Înfim este numărul tuturor locuitorilor acestui mic Pământ de aici. – De aceea pentru mine nu contează dacă acești oameni de pe pământ îmi ascultă Cuvintele și se deschid acestora, sau dacă ei rămân închiși. – Eu împlinesc! – Prin cuvintele mele ancoroz acum în această Materialitate Densă Voința lui Dumnezeu, care nu poate fi deformată sau eliminată!

Și ea este purtată astfel spre toate părțile universului, se năpustește ca vuietul furtunii, distrugând ce este greșit, întărind ce este corect, deschizând astfel porți care duc spre o Lumină nebănuită până acum.

Chiar înainte ca gândirea voastră să poată cuprinde corect propozițiile mele, în multe târâmurile ele au devenit deja realitate! Acolo cuvintele mele sunt deja trăite, înainte ca voi să le fi înțeles corect!

Ceea ce voi abia observați aici, în Materialitatea Densă, ia naștere imediat în târâmurile mai luminoase ca lovituri de sabie dintre cele mai puternice sau ca balsam alinător, ca ulei tămăduitor, precum și ca salvări eliberatoare! Fiecare dintre ele în funcție de felul târâmurilor și al sufletelor.

Dar tocmai din acest motiv este cu atât mai izbitor de remarcabil faptul că voi vă străduiți atât de puțin aici la sursă, de unde primiți forță specială pentru activitatea spiritului! Este evident în toate părțile cosmice faptul că voi în cea mai mare parte nu folosiți forța în scopul pentru care vă aflați pe Munte și în apropierea mea, dar că atât de mulți, în mod obstructiv, vor să lase în continuare viața de zi cu zi de până acum să stea în fruntea acțiunilor și gândirii lor.

Mii de ființe din părți ale universului necunoscute vouă stau adesea în jurul vostru fără să înțeleagă, ele se retrag din nou întristate, dezamăgite, căci, atrase fiind de Forța Luminii, ele vor să învețe de la voi! Ca de la sine înțeles, ele așteaptă să găsească aici totul exemplar pentru univers, deja ca bază pentru Împărăția de O Mie de Ani!

Voi nu vedeți aceasta! Dar nici măcar nu încercați să deveniți conștienți de aceasta, căci familia și necesitățile zilnice încă vă înlănțuie gândirea, vă conduc, exact cum se întâmplă în ținuturile din adâncuri, unde aceasta constituie rădăcina răului ce conduce la indispensabila nimicire!

Însă greutatea acestei Sfere material-dense nu vă mai protejează de puterile sfredelitoare ale Cuvântului meu, care judecă și purifică; întrucât Acesta se concentrează cu o rapiditate extraordinară sub acțiunea intensificată a tuturor Legilor primordiale ale Creației, apoi peste noapte vă lovește brusc, pe neașteptate, în propria voastră specie material-densă. Cu o putere de aceeași intensitate și în aceeași măsură în care a lovit deja imediat Sferele de specie mai ușoară!

Nu vă amăgiți! Nici măcar un singur cuvânt nu s-a pierdut din toate pe care le-ați putut auzi aici, dar pe care nu le-ați lăsat să prindă viață în voi. Ceea ce nu s-a întâmplat deja din voință liberă, va fi impus acum cu putere înspăimântătoare.”

După experiențe amare în vremuri în care El a umblat mai întâi ca străin printre oamenii pământului, încă inconștient de Cine este și de adevărata Sa misiune, El S-a zbatut să găsească forma corectă a Cuvântului, pe care l-a așternut în cele din urmă în cartea „*În Lumina Adevărului*”, Mesajul Graalului. Totuși, după ce l-a încheiat în anul 1931, El a confirmat mereu caracterul imuabil al acestuia pentru toate timpurile. Este scris în cuvântul final al Mesajului Graalului din 1931: „*Abdruschin a încheiat acum Mesajul Său către omenire.*” Cum însă Cuvântul Divin poartă în Sine Perfecțiunea, vizibilă în propria alcătuire – deoarece ceea ce este perfect nu are nevoie de modificare și chiar nu poate fi modificat, fără să devină prin aceasta imperfect – pur și simplu nici nu putea fi altfel.

„Căci unde sunt posibile schimbări sau chiar îmbunătățiri, acolo nu există și nu a existat Perfecțiune!”²

Tot ceea ce El a scris vreodată indică doar spre caracterul imuabil al Cuvântului Său. Acest lucru rezultă atât din însăși semnificația conferințelor Sale, cât și din explicațiile clare pentru acestea. În acord cu afirmațiile Sale, se interzice chiar și gândul că s-ar putea schimba Cuvântul de dragul oamenilor de pe pământ, ca urmare a eșecului lor. Căci El a spus:

„...În structura Mesajului Meu este legat misterul Atotînțelepciunii, care cunoaște spiritele omenești și, de asemenea, abilitățile lor, mai bine decât ați fi capabili voi, oamenii. Și voi trebuie să vă supuneți acestei Înțelepciuni cu orice preț, altfel nu veți atinge niciodată lucrul după care tânjiți!

Eu nu vă încredințez Mesajul pentru a proceda cu Acesta așa cum credeți voi că este mai bine atunci când îl veți da mai departe oamenilor, ci eu poruncesc să rămână neclintit în tot ceea ce cuprinde el și cum este el! Cine vrea să schimbe chiar și cel mai mic înțeles, cel mai mic cuvânt, chiar și cu cea mai bună voință, se face vinovat!

El este Sfântul Cuvânt al lui Dumnezeu, pe care omul nu are voie să Îl atingă, pentru a-L aranja poate mai convenabil pentru sine sau pentru a aduce o înțelegere mai ușoară spiritelor omenești leneșe!

Structura trebuie să rămână așa cum eu v-am dat-o. Și cine încearcă să o zdruncine trebuie să fie exclus de la binecuvântarea de a oferi apoi și altora. Destul s-a păcătuț în privința

² Rezonanțe I, Conferința 27 „*Steaua Betleemului*”

Cuvântului lui Iisus, pe care deșteptăciunea omenească voia să-l cearnă numai pentru că ea nu-l înțelegea și pentru că unele lucruri din el păreau incomode pentru realizarea pământească. Astfel au fost păstrate mai degrabă noțiuni pământești și Cuvântul a fost deformat, pentru a se conforma cu modul de gândire omenească.

În structura sa, Mesajul oferă sufletului omenească o ascensiune continuă până la perfecțiunea sa cea mai înaltă! Fiți atenți, nu vă lăsați niciodată ispitiți să deviați de la aceasta.

Țineți seama că aceasta este pentru voi o călăuzire! Atunci când este călăuzit, omul merge neabătut înainte și nu sare tot mereu înapoi în locurile de care a trecut deja de mult.

Nu tratați Sfântul Cuvânt la fel cum s-a obișnuit până acum în temple și biserici. Nu luați alternativ părți de la mijloc, de la început sau de la sfârșit, pentru a discuta apoi explicând și clarificând, ci parcurgeți mereu doar calea bine stabilită pe care eu v-am dat-o în structură. Nu Cuvântul trebuie să se conformeze oamenilor, ci oamenii trebuie să se conformeze Cuvântului! Căci Cuvântul este, dar oamenii trebuie încă să devină.

De data aceasta omul trebuie să se apropie de Cuvânt, nu Cuvântul de fiecare om în parte.”³

Și în legătură cu *Lucrarea Sa* din 1931 El a spus:

„Eu v-am adus Mesajul de care oamenii de pe Pământ au nevoie dacă vor să avanseze spiritual! Doar să înțelegeți corect! Dar în cel mai bun caz vouă vi se pare că el este frumos... și întrebați imediat despre lucruri pe care totuși nu le veți putea înțelege niciodată. De aceea nici nu vă sunt de folos.

Dar odată ce ați absorbit în voi corect întregul Mesaj și ați experimentat, ați trăit în voi fiecare Cuvânt, pentru a-l transpune apoi în fapte ca pe un lucru de la sine înțeles al existenței voastre pe pământ, atunci el vă va deveni propriu precum carnea și sângele vostru, de care aveți nevoie pentru împlinirea peregrinării voastre pe pământ. ...

... Neschimbat de la primul până la ultimul cuvânt trebuie să lăsați Mesajul meu ca să vă fie de folos. Trebuie să îl trăiți mai întâi în interiorul vostru, pentru a putea apoi să îl concretizați în exterior, în viața voastră! Dacă acționați astfel, veți proceda corect, și Înălțimi Luminoase se vor deschide în fața spiritului vostru, pentru a vă permite să treceți spre cel mai înalt tărâm al activității voioase a spiritelor omenești fericite, pe care voi îl numiți Paradis. Acolo veți presimți Spiritualul Pur și veți simți Puterea Divinului, pe care eu v-am descris-o ca recompensă. Atunci chiar nu veți mai dori să puneți nicio întrebare, căci în fericirea voastră veți fi fără de dorințe! Atunci intelectul nu vă va mai tortura, căci în veți trăi totul.”⁴

El a explicat scopul scrierilor Sale, presimțind deja că oamenii nu ar lăsa niciodată Cuvântul neatins:

³ Rezonanțe I, Conferința 58 „Eu vă trimit!”

⁴ Rezonanțe I, Conferința 61 „Cum trebuie absorbit Mesajul”

„Eu împlinesc, deoarece cândva a fost făgăduit că eu voi dezvălui Creația atât spiritelor de evoluție, cât și celor creați, că eu vă voi oferi cheia pentru înțelegerea oricărui eveniment din Creație.

Doar administrați întreaga cunoaștere cu fidelitate, căci niciodată nu se va mai apleca asupra Pământului asemenea ajutor și asemenea îndurare. Proclamându-vă toate acestea, voi deveniți gardienii tuturor cheilor! Dacă voi permiteți să apară pete pe acestea sau numai dacă o mică parte se deformează, atunci ele nu vor mai deschide misterele Creației și porțile vor rămâne din nou închise, nu doar pentru o vreme îndelungată, ci, pentru spiritele de evoluție, de data aceasta pentru totdeauna!

Aceasta este responsabilitatea care stă acum pe umerii voștri, ai celor pe care eu i-am ridicat dintre toți oamenii pentru această misiune, așa cum și Iisus a făcut odinioară cu discipolii săi, când El era pe pământ. ...

... Dar pentru voi este mai ușor de data aceasta, căci eu nu doar vă vorbesc, ci aștern totul pe hârtie, pentru ca niciodată să nu mai poată apărea atât de devastator o deformare a Sfântului Cuvânt, așa cum s-a întâmplat cu cele mai importante lucruri pe care Iisus le-a spus odinioară.

De asemenea, de data aceasta, și mie îmi este oferit mai mult timp să vă inițiez în toate, pentru ca voi să puteți învăța exact care este Voința lui Dumnezeu și ce cere Ea de la voi, după ce Ea v-a dat tot ce vă este necesar pentru a avea posibilitatea să deveniți conștienți de voi înșivă.”⁵

În anul 1936 a avut loc marea separare de o mare parte dintre Chemați, care s-au îndepărtat de El, căci în mod evident El nu s-a conformat așteptărilor lor. Totuși, deja în anul 1930, în timpul Consacrării Apostolilor, El a recunoscut și a blamat eroarea omenirii – și chiar în aceeași măsură a multor cititori și Chemați – când El a spus despre omenire:

„Ea a așteptat împlinirea referirilor mele la viitoare evenimente material-dense! Totuși, aceste referiri trebuiau să permită sufletelor tuturor celor care le cunoșteau să se dezvolte prin observare până la o maturitate care suportă mai ușor radiațiile Stelei mele. Cu aceasta nu doar că s-ar fi învins pe ei înșiși, ci ar fi putut, cu o cunoaștere nouă și bogată, să stea ca ajutoare și modele în mijlocul omenirii suferinde, acum când aceasta trebuie să se schimbe, pentru ca sufletele și corpurile pământești să se adapteze unui timp nou, care începe acum.

Dar ei au pierdut toate acestea! Ei nu au purtat cuvintele mele vii în interiorul lor, ci au lăsat îndoiala în privința Misiunii mele să reînvie, numai pentru că până acum casa vecinului a rămas neatinsă.

Așa este omul! În acest fel ei au pierdut mult! Mult mai mult decât își pot imagina. Căci ei purtau convingerea Mesajului meu în interiorul lor doar condiționat, depinzând de împlinirea

⁵ Rezonanțe II, Conferința 13 „Planurile spirituale IV”

evenimentelor material-dense, despre care vorbisem, dar care trebuie văzute doar ca ulterioare marilor evenimente spirituale, ca ultime consecințe ale înnoirii universului!”

Absența anumitor evenimente material-dense așteptate de oameni în cursul Judecării finale pare să fi fost cauza principală pentru care mulți dintre Chemați s-au îndepărtat de El. Ei au trecut însă cu vederea faptul că lupta era în primul rând una spirituală și că ei ar fi trebuit să contribuie la victoria spirituală prin convingerea lor necondiționată, lucru în care se afla condiția pentru apariția efectelor pământești. După ce El fusese deja trădat și părăsit de ai Lui, după o primă arestare, care își avea cauza în acțiunea celor mai apropiați și de încredere oameni ai Săi, pe 29 decembrie 1937, la ultima Sărbătoare ținută cu oamenii pe Vomperberg, El a spus cuvintele care încheiau această Sărbătoare:

„Iisus a avut un trădător, dar eu am 100!

(...)

Acum mergeți și trăiți! Eu nu mai am nimic să vă spun!”

După încă o întemnițare de către național-socialiști în anul 1938 și în cele din urmă în arest la domiciliu, ajuns în ultima stație a vieții Sale, în octombrie 1939 în Kipsdorf El a redactat declarația Sa semnată cu numele Oskar Ernst Bernhardt, în care stă scris:

„La aceste cuvinte ale mele nu a fost schimbat nici cel mai mic lucru. Ele trebuie citite și astăzi exact așa cum au fost de la început și pot fi luate drept dovadă și bază a răspunsului meu.

Ele au fost de la început așa cum sunt acum. Dacă propria convingere a unui om sau a altuia s-a deformat sau s-a schimbat prin alte influențe sau intenții, atunci mie nu mi se poate imputa intenția vreunei înșelăciuni!

Din partea mea, nimic nu s-a întâmplat sau nu a fost schimbat, ci totul rămâne la fel, cuvânt cu cuvânt. Iar aceste cuvinte sunt convingerea mea neschimbată, deplină, de care nu am vrut niciodată să conving niciun alt om, căci pe mine mă face fericit numai lucrarea în sine și îmi este indiferent cine sau câți oameni spun apoi că aceasta este convingerea lor.

În aceste lucrări scrise deja de mine, care permit recunoașterea clară și explicită a conținutului voinței mele, am văzut scopul real al vieții mele, care, conform convingerii mele, constă în a deschide drumurile noii cunoașteri pe pământ! O cunoaștere a Creației până acum necunoscută, care le oferă oamenilor claritate și stabilitate interioare.

Din acest motiv eu mă consider un Trimis al lui Dumnezeu, căci un om cu de la sine putere nu ar fi putut să scrie niciodată lucrările despre asemenea cunoaștere, cu explicații complet noi și, totuși, simple, fără să fie ales în mod special pentru acest lucru prin autorizare. Trebuie să fie, așadar, prezentă și o legătură specială cu Înțelepciunea Divină.

Pentru mine aceste lucrări sunt însăși dovada acestui lucru, de aceea eu am trăit această convingere fără îndoială, fără să îmi doresc să trag vreun folos din aceasta, în afară de fericirea de a putea scrie asemenea lucruri pentru omenire.”

3. Adevărul fragmentat.

Cine ar vrea să admită acum, după toate aceste afirmații, că Abdruschin s-ar fi gândit vreodată măcar pe departe să schimbe sau să reordoneze al Său Mesaj al Graalului sau scrierile Sale ulterioare? El ar fi dat peste cap sensul purtat de scrierile Sale, dacă, de dragul omenirii, ar fi schimbat măcar o iotă. Deși la bază El a trebuit să modeleze Cuvântul pe înțelesul oamenilor, de acesta s-a legat o acțiune vie, care niciodată nu poate fi retrasă, chiar dacă rândurile fizice ar fi schimbate. Căci citind cu voce tare, El a acordat cuvintelor Sale același efect viu, care astfel a fost purtat în toate lumile ca Viu Cuvânt și nu mai poate fi retras de acolo. Cuvântul Mesajului Graalului nu a fost oferit doar pentru oamenii de pe pământ, ci pentru toate lumile, la fel cum *fiicare* Mesaj al lui Dumnezeu, și *fiicare Cuvânt* al Adevărului luminos este un eveniment viu!

În însăși legarea Divinului de Cuvântul oferit de El stă și dovada perfecțiunii Sale. Ceea ce este perfect nu poate și nici nu are nevoie să fie schimbat. Se poate întâmpla însă ca omul, acolo unde contribuția sa este determinantă, să acționeze singur în propriul său dezavantaj și să forțeze efectele reciproce spre un alt curs, chiar până la propria sa distrugere. Dar toate acestea stau deja în posibilitățile pe care le descriu Mesajul Graalului și textele următoare din Rezonanțe. Căci El a spus „*Dacă voi eșuați, atunci lumea se va prăbuși.*” și totul ar ajunge la „*Încremenire*”, care este titlul ultimei Sale conferințe adresate publicului, din anul 1937.

În pofida afirmațiilor limpezi precum cristalul ale Fiului Omului și a logicii purtate de Cuvântul Său, conform cărora numai Cuvântul este, iar omul trebuie mai întâi să devină, și doar omul trebuie să acționeze în acord cu Cuvântul, se spune că El a lăsat cu puțin înainte de moartea Sa un Mesaj al Graalului complet revizuit. Astfel s-a întâmplat că după al Doilea Război Mondial, începând cu 1949, a fost publicată o versiune foarte schimbată a Mesajului Graalului, care după multe alte modificări ulterioare făcute după 1949, este acum publicată drept „Ediția de ultimă mână” de către Fundația Mesajul Graalului ce a fost înființată după război.

În lumina acestor lucruri, este surprinzător faptul că în primii ani de după război era încă vândut un stoc rămas, deja tipărit, din Mesajul din 1931, căruia îi fusese aplicată noua etichetă a ediției „Editura Maria Bernhardt”. Deși se susține cu vehemență extraordinară faptul că ediția „de ultimă mână” este singura autorizată. Abia din 1949, odată cu prima ediție a Mesajului modificat, a început răspândirea scrierilor alterate. În interiorul Mișcării Graalului fondate de văduva Sa, Maria Bernhardt, „vechile” scrieri au fost retrase, adepții trebuind, pe cât posibil, să le returneze conducătorilor Administrației Graalului sau să le distrugă. Persoanele care au mărturisit că încă citesc textele vechi sau că le consideră pe acestea autentice, au fost și încă sunt excluse. Li se reproșează că nu respectă Voința Fiului Omului. La reședința Administrației Graalului de pe Vomperberg au fost arse apoi restul copiilor ediției Mesajului din 1931.

Toate acestea se bazează pe afirmația fiicei Mariei Bernhardt, Irmgard Freyer (mai târziu Irmgard Bernhardt), conform căreia ea l-ar fi ajutat personal pe Abdruschin la noua

organizare a Mesajului Graalului și deja la sfârșitul anului 1941 ar fi fost disponibil un exemplar „bun de tipar” al Mesajului Graalului.

Într-adevăr, este greu de înțeles de ce acest lucru nu ar putea fi adevărat, dat fiind faptul că Irmingard era o persoană de rang înalt. Dar trebuie de asemenea menționat faptul că o examinare obiectivă privind conținutul Cuvântului dinainte de întoarcerea Acasă a lui Abdruschin și a celui de după produce contradicții de nerezolvat. Aceste contradicții evidente se revelează pur și simplu oricărui căutător serios, aceluia care abordează căutarea într-adevăr fără prejudecăți și fără a acorda atenție persoanei.

În cele din urmă, cititorul obiectiv se află oricum la un moment dat în punctul în care trebuie să se întrebe dacă trebuie să se încreadă în afirmațiile lui Irmingard, cu prețul de a accepta contradicții de neexplicat în privința conținutului scrierilor lui Abdruschin publicate înainte de întoarcerea Sa Acasă. Sau ajunge la concluzia că pur și simplu a crede într-o schimbare a Mesajului nu este în acord cu examinarea obiectivă cerută chiar la început de către Mesajul Graalului, că a te încrede în afirmații doar pe baza reputației unei persoane echivalează în principiu doar cu un cult al personalității, dacă, în final, aceste afirmații se află în contradicție cu vorbele autorului însuși. Dacă o persoană complet necunoscută ar fi făcut referiri la modificarea Mesajului Graalului, cu siguranță cu greu i s-ar fi dat crezare, dar acest lucru este crezut pentru simplul fapt că afirmațiile vin de la o persoană cu autoritate. – Dar cum se împacă acest lucru cu ideea „Nu acordați atenție celui care aduce”?

Examinată cu obiectivitate serioasă, așa cum ne învață Mesajul Graalului, modificarea Mesajului nu își găsește fundament în acesta. Explicațiile se bazează întotdeauna pe circumstanțe exterioare schimbate, cum ar fi întoarcerea Acasă a Fiului Omului, eșecul oamenilor, circumstanțele politice. Dar ideea deja susținută de Cuvântul Mesajului Graalului este aceea că acesta nu trebuie să se adapteze „circumstanțelor”, căci Cuvântul este măreț, sublim și transcende timpul. Dacă omul îl acceptă sau nu, îi era autorului totuna, după cum el a specificat clar.

„Adevărul este inflexibil, clar precum cristalul, impersonal! El este! El nu se adaptează oamenilor și nu îi servește pe aceștia! Omul nu se poate folosi de El, așa cum lui însuși i-ar plăcea să creadă! Ci omul trebuie să îl slujească pe El, dacă vrea să existe. ... Așa este și în privința Cuvântului meu! El este descris de către cei slabi ca fiind crud, deoarece aduce dezmeticire din orice iluzie, care caută cu teamă să învăluie simplitatea severității Adevărului pur.

Cât de puțin presimte omul gravitatea obiectivității reci inexorabile din Voința lui Dumnezeu!”⁶

În plus, Abdruschin a spus: „Voi trebuie să luați totul sau nimic!” – Prin aceasta se interzice chiar și ideea acceptării suprimărilor. Lucrarea formează o unitate, nimic nu poate fi retras din aceasta, căci nu este valabilă în fragmente.

⁶ Consacrarea Apostolilor, 1930

De asemenea, nu poate fi explicat de ce o omenire cu o capacitate de înțelegere scăzută este acum pusă dintr-odată în fața unei cunoașteri extinse, care trece mult dincolo de cunoașterea de bază a Mesajului adevărat al Graalului din 1931. Căci în ediția „de ultimă mână” sunt incluse numeroase conferințe, care – fiind construite inițial doar pe baza cunoașterii Mesajului Graalului din 1931 în „Rezonanțe la Mesajul Graalului” și în conferințe ulterioare – trebuiau să fie acordate aceluia care și-a însușit pe deplin cunoașterea fundamentală a Mesajului real al Graalului. Această „*cunoaștere a ultimelor lucruri*” nu trebuia să fie imediat accesibilă oricui. Ar fi de așteptat ca o omenire a cărei percepție spirituală a regresat să trebuiască să se ocupe mai întâi mai mult cu principiile de bază, înainte să i se ofere o cunoaștere extinsă. Însă structura ediției „de ultimă mână” contrazice acest lucru.

Pe de altă parte, în această ediție „de ultimă mână” sunt suprimate și conferințe fundamentale ale Mesajului Graalului din 1931, care oferă în primul rând o explicație completă despre Misiunea Fiului Omului. Astfel, au fost create lacune, cunoașterea a devenit o cârpăceală, Mesajul Graalului al Fiului Omului a fost fragmentat. Lipsește, spre exemplu, răspunsul la întrebarea referitoare la care sunt condițiile pentru venirea Împărăției de O Mie de Ani. Chiar dacă Împărăția este promisă, cheia porții nu este oferită.

În general, devine clar faptul că însăși noțiunea de „*Mesaj al Graalului*” a fost fundamental schimbată. Inițial acest concept trebuia înțeles ca baza fundamentală a cunoașterii spirituale, care servea pentru a obține mai întâi supraviețuirea spirituală. Pe baza acestuia se construiau apoi conferințele următoare, care trebuiau să apară în „*Rezonanțe la Mesajul Graalului*”. Ediția „de ultimă mână” a schimbat acest lucru și a transformat conceptul de „*Mesaj al Graalului*” într-un volum de texte mult mai cuprinzător, reducând totodată chiar această bază fundamentală.

În orice caz, este cert faptul că ediția descrisă astăzi ca „Mesajul de ultimă mână” nu poate fi ediția din 1941 desemnată de Irmingard „bună de tipar”, altfel în edițiile din 1949 și în următoarele nu ar mai fi trebuit să existe nicio schimbare. – De aceea se ridică întrebarea, a cui mână a condus de fapt în acest caz verificarea și corectura.

Din nou și din nou adepții ediției „de ultimă mână” susțin faptul că la bază „*Cuvântul*” este oricum același și numai forma acestuia s-ar fi schimbat. Însă această idee se prăbușește singură imediat, căci Abdruschin a explicat:

„În structura Mesajului meu este conectat misterul Atotînțelepciunii, care cunoaște spiritele omenesti și abilitățile acestora mai bine decât sunteți capabili voi, oamenii. Și voi trebuie să vă supuneți acestei Înțelepciuni cu orice preț, altfel nu veți atinge niciodată lucrul după care tânjiți.”⁷

Deci chiar în structura, în ordinea conferințelor stă Atotînțelepciunea. Dacă însă schimbările ar fi fost permise sau necesare, atunci sigur în mai puțin de zece ani această Atotînțelepciune s-ar fi schimbat, ar fi devenit mai înțeleaptă. Ce fel de „*Atotînțelepciune*” ar fi aceasta? Ba mai mult decât atât, nu doar ordinea este schimbată, ci au avut loc suprimări,

⁷ Rezonanțe I, Conferința 58 „*Eu vă trimit!*”

adăugări și corecturi masive. Prin omiterea unor conferințe și adăugarea altor pasaje, conținutul este și el în mod clar schimbat, uneori chiar transformat în opusul său. Schimbările sunt atât de substanțiale încât, chiar în ceea ce privește drepturile de autor, se poate vorbi în final despre o nouă operă, motiv pentru care prin noua ediție au fost instituite noi drepturi de autor, separate de drepturile pentru ediția originală din 1931, ceea ce pentru editori a fost cu siguranță avantajos.

Schimbările din ediția postbelică sunt, printre altele, caracterizate de faptul că au fost suprimate numeroase indicații specifice, care fac referire la prezența pe pământ a Fiului Omului drept condiție pentru împlinirea anumitor profeții aflate încă în așteptare. Astfel, ediția din prezent rămâne datoare cu răspunsul referitor la modul în care trebuie să se împlinească aceste profeții.

Având în vedere circumstanțele situației de după război și întoarcerea Acasă a Domnului, schimbările pot părea în mod înșelător logice. În cursul „denazificării” politice generale, cu siguranță nu era oportun să se vorbească prea clar despre o venire a Conducătorului Împărăției de O Mie de Ani. La o examinare superficială, terminologia Mesajului era politic inacceptabilă, astăzi am fi spus probabil „*politically incorrect*”. Naziștii au reușit astfel să distorsioneze conceptele sublime, spirituale și profețiile, precum și să obțină o persistentă dezidealizare a oamenilor, blocând prin aceasta și mai mult calea spre Adevărul eliberator. De asemenea, în mod înșelător, privit din punct de vedere intelectual, pare logic că, după ce Fiul Omului plecase, tot ceea ce făcea referire la viitoarea Sa venire pe pământ trebuia să fie șters.

În aceasta se arată și deruta generală a puținilor adepți rămași, care încercau să organizeze din nou o structură în sensul Cuvântului, de data aceasta însă fără Fiul Omului. Însă în acest fel totul a devenit o lucrare omenească. Deoarece Adevărul este imuabil. – Însă perplexitatea a durat practic până în ziua de azi, căci nimeni nu voia să admită ce se întâmplase cu adevărat, nimeni nu putea până acum să explice dacă și cum trebuia și se putea continua după data de 6 decembrie 1941.

Și totuși, ar fi putut exista o altă cale: să se pună în fața ochilor omenirii ceea ce ea pierduse prin întoarcerea Acasă a Fiului Omului și să fie permis să reînvie în omenire adevărul dor după Fiul Omului, de a cărui existență pe pământ depinde totul, a cărui venire pentru încheierea Judecății a profețit-o El însuși. În Mesajul Graalului din 1931 se aduce în discuție în nenumărate rânduri faptul că omenirii îi sunt deschise anumite căi numai prin existența pe pământ a Fiului Omului, chiar îndurarea mării purificări necesită prezența Sa. Iar dacă omenirea nu va fi pătruns aceste posibilități, atunci Judecata stă în același timp în Cuvânt.

Iar aceste condiții nu se schimbă doar pentru că omenirea a eșuat sau pentru că pasajele corespunzătoare sunt suprimate. Privind „*inexorabil, rece și obiectiv*” trebuie să recunoaștem: de la întoarcerea Acasă a Fiului Omului, situația omenirii este mult mai disperată decât am realizat noi până acum. Așadar, în loc să i se arate clar omenirii recunoașterea propriului său eșec, să fie pusă în lumină șansa acordată și să se permită să reînvie cu adevărat, să aprindă și să întrețină arzând singura aspirație capabilă de salvare, aspirația spre Lumină, spre Cel Care

ajută, a fost trezită până acum impresia că s-ar putea împlini acum fără El ceea ce omenirea nu a fost în stare să facă nici chiar în prezența Lui.

4. Misiunea nefinalizată.

Din cauza eșecului omenirii, misiunea Fiului Omului a rămas până acum nefinalizată, existența Sa pe pământ a fost scurtată. Însă, cu întoarcerea Sa Acasă, au rămas blocate acele evenimente care sunt legate de viitoarea Lui venire pe pământ și care până atunci nu se pot împlini. Ceea ce stă nerezolvat este venirea Sa pentru Judecata Finală, al cărei început El l-a declanșat și pe care doar El o poate încheia. Incompletă este, de asemenea, și acea parte a profețiilor a cărei împlinire necesită participarea omenirii. Căci Misiunea Fiului Omului era compusă din mai multe sarcini.

Pe de o parte, consta în ultima aducere a Adevărului clar, a Cuvântului lui Dumnezeu, ca răspuns al rugăciunii de mijlocire a lui Iisus. El a împlinit această sarcină în 1931 prin finalizarea Mesajului Graalului. Această ultimă, suplimentară proclamare a Cuvântului lui Dumnezeu nu era plănuită inițial, ci a fost încă un act de Îndurare, care trebuia să permită omenirii să supraviețuiască Judecății și să poată apărea apoi o construcție plăcută lui Dumnezeu. Căci El a adus pentru ultima dată cunoașterea despre Creație înaintea Judecății, în timp ce, conform planului inițial, El ar fi trebuit să vină „numai” ca Judecător și aceasta doar „venind pe nori”.

Odată cu finalizarea acestei sarcini suplimentare voluntare, în Abdruschin s-a ridicat Judecătorul promis în persoana Fiului Omului. De aceea, în Cuvântul Său final la Mesajul Graalului El a scris de asemenea:

CUVÂNT FINAL.

„Abdruschin a încheiat acum Mesajul Său către omenire. După împlinire, în El s-a ridicat acum Fiul Omului trimis de Dumnezeu,

I M A N U E L

Care a fost făgăduit de Însuși Iisus, Fiul lui Dumnezeu, pentru Judecata și Mântuirea omenirii, așa cum vechii profeți vestiseră deja. El poartă însemnele înaltei Sale Misiuni: Crucea Vie a Adevărului, radiind din El și Porumbelul Divin deasupra Sa, așa cum Fiul lui Dumnezeu Le-a purtat.

Omenire, trezește-te din somnul spiritului tău!”

O altă sarcină consta în înlănțuirea lui Lucifer; descrieri despre acest proces au fost oferite ochiului clarvăzătorului. Lupta finală a avut loc personal, față în față, nu pe pământ, ci în regiuni mult mai adânci. Așadar, Fiul Omului a trebuit să coboare pentru aceasta în adâncul întunericului și i-a smuls lui Lucifer spada puterii divine, care găsise în mâinile lui o întrebuințare greșită. Numai Fiul Omului putea să realizeze acest lucru, deoarece ca Arhanghel care își avea originea în Divinul-Esențial, Lucifer putea fi învins numai de cineva mai puternic, deci de Unul venit din Divinul-Inesențial, Imanuel, Fiul Omului.

A rămas incompletă acea parte a lucrării Fiului Omului, care necesita o participare a spiritualului omenesc. Aceasta este unită cu făgăduința reconstrucției după marea purificare, făgăduința că o Împărăție a Păcii de O Mie de Ani trebuie să ia ființă sub conducerea Lui. Însă condiția pentru posibilitatea Împărăției de O Mie de Ani este mai întâi dezlegarea karmei omenirii, care a fost declanșată prin asasinarea Fiului lui Dumnezeu. Această dezlegare formează încheierea Judecării. Cu toate acestea, din cauza respingerii Fiului Omului de către omenire în anii `30, această karma a fost îngreunată mai mult. Această karma nu a fost încă dezlegată până acum și poate fi din nou dezlegată numai față de Fiul Omului incarnat, așa cum a fost și provocată. Numai dacă El se oferă din nou fizic omenirii, poate acest lucru să aibă loc. Atâta timp cât această karma nu este dezlegată, există pericolul distrugerii pământului în Judecată. Însă distrugerea poate fi împiedicată numai prin prezența pământească a Fiului Omului în timpul Judecării:

„Când Hristos vorbea cândva de venirea Lui (N.B. a Fiului Omului)⁸, aceasta se referea la venirea lui pentru Judecată! Însă, pentru Judecată nu era necesar ca El să intre în acest corp material. El și-ar fi putut împlini misiunea venind pe nori, deasupra acestui pământ! Astfel ar fi fost scutit complet de suferința pământească, de ura oamenilor. Abia prin Ioan a fost apoi anunțată din Lumină venirea Lui pe pământ, după ce, la propria cerere, i-a fost permisă la scurt timp după uciderea Fiului lui Dumnezeu.

Așa se face că, acum în Judecată, pământul nu se va distruge sub blestemul care apasă asupra lui! Aceasta era soarta lui reală! Acum însă, va fi doar purificat, însă va supraviețui!”
(...)

„Așadar, incarnarea Sa nu a fost planificată de la început. Numai la cererea Lui I-a fost permis să coboare până pe pământ pentru Judecată. Odată cu acordarea acestei cereri, soarta acestui pământ s-a schimbat; el este salvat de la nimicirea totală! După o purificare înfricoșătoare el poate fi ridicat în regiunea în care nimicirea nu găsește nicio poartă de intrare.”⁹

În timpul perioadei lungi de domnie a păcii – o mie de ani trebuie înțeleși aici în sens spiritual, nu material – mai presus de voința omenească va fi pusă o voință mai puternică, Voința Divină. Voința omenească va fi deposedată de privilegiul de până acum de a acționa conducând în Postcreație. Totuși, în acest timp Voința Divină nu trebuie să fie continuu prezentă în persoana Fiului Omului, ci de fiecare dată un spirit primordial, numit purtător de spadă, purtător al Voinței Sale, trebuie să conducă pe pământ ca lider. La sfârșitul acestei epoci nu va mai fi trimis niciun spirit primordial, iar Lucifer va fi din nou descătușat. Omenirea trebuie să fi învățat atunci să trăiască corect în Legile lui Dumnezeu. Dacă ar apărea apoi încă o eșuare, atunci spiritualul omenesc ar fi retras. – Acestea sunt făgăduințele Luminii referitoare la vremurile viitoare.¹⁰ A căror realizare este însă legată de prezența pe pământ a Fiului Omului, care declanșează și inițiază totul, după cum va fi explicat în detaliu mai târziu.

⁸ Nota autorului

⁹ Rezonanțe I, Conferința 17 „Crăciun”

¹⁰ Rezonanțe I, Conferința 14 „Împărăția de O Mie de Ani”

Până acum însă, nu s-a ajuns la aceasta. În mod evident, orgoliul omenirii nu a fost încă învins. În mod evident, nu trăim încă în nicio împărăție a păcii în sensul lui Dumnezeu. Căci, chiar dacă Fiul Omului poate să ofere posibilitatea pentru aceasta, edificarea necesită totuși cooperarea spiritualului omenesc cu condiția unei încadrări proprii, voluntare și necondiționate a întregii omeniri (rămase) în Voința lui Dumnezeu. Voința liberă a omului nu este niciodată anulată. De asemenea, Dumnezeu nici nu îndeplinește munca în locul oamenilor, ci El oferă posibilitatea și arată calea, însă mereu oamenii înșiși trebuie să pășească pe ea, să demonstreze prin fapte că ei vor să trăiască cu adevărat după Voința lui Dumnezeu. Însă cine nu se încadrează de data aceasta voluntar în Voința lui Dumnezeu, acesta se exclude singur.

Când această misiune a fost pregătită în Spiritualul Primordial, multe spirite din diferite sfere ale Creației s-au strâns, pentru a se angaja solemn Fiului Omului pentru această misiune. Pentru unii era singura posibilitate să răscumpere greșeala comisă față de Fiul lui Dumnezeu, Iisus, alții au fost aleși drept combatanți ai Luminii, să colaboreze folosindu-se de aptitudinile lor speciale. Aceștia erau cei 144.000, care au depus jurământ pe Insula Patmos din Spiritual pentru această misiune și care trebuiau să Îl urmeze pe Fiul Omului în călătoria Sa în Materialitatea Densă. Revelația lui Ioan vorbește despre aceasta. Cei 144.000 nu sunt doar cei care trebuie să fie salvați, ci aceștia sunt acei Chemați care trebuiau să Îl slujească mai întâi pe Fiul Omului, trebuiau să Îl sprijine pentru a clădi împărăția păcii pe pământ. Acești Chemați veneau să se incarneze în ceea ce era, privit din perspectivă spirituală, poporul german chemat pentru aceasta. Totuși, poporul lui Dumnezeu trebuie înțeles ca fiind cei cu „spirit german nobil”, care se regăsesc printre oamenii tuturor națiunilor. În aceasta stă „spiritul german” mult elogiat și complet greșit interpretat, care a fost complet transformat în opusul său grotesc și îngrozitor. Ceea ce contează este spiritul nobil, nu rasa. În loialitatea lor pentru Lumină, oamenii cu „spirit nobil german” incarnați în Germania ar fi trebuit să meargă înaintea omenirii ca exemple luminoase, în loc să fie aducători aroganți ai groazei. Însă majoritatea Chemaților ori nu au venit la El ori l-au abandonat din nou pe Fiul Omului. Ei s-au pierdut în dorințe proprii, în lucruri materiale sau au urmat un conducător fals. Căci ei erau nemulțumiți, erau pasivi acolo unde ar fi trebuit să fie activi. Germania a pierdut această Chemare. În loc să se alăture Prințului Păcii, ei au urmat un lider fals și care stârnea ura, la ale cărui promisiuni pământeste erau deschiși, în loc ca poporul aflat în greutățile și suferința aceluia timp să se fi deschis făgăduințelor spirituale.

Informații despre Fiul Omului au ajuns până la Hitler prin intermediul trădătorilor din cercul cel mai apropiat al Fiului Omului. Probabil că lui Hitler îi plăcea să se vadă ca o unealtă a unui plan divin, căci el făcea uz constant de cuvântul „providență”. În a sa nemăsurată supraestimare de sine, el era numai o unealtă a întunericului, care oferea oamenilor o deformare ridicolă a ceea ce ar fi fost adevăratul destin al poporului german. Conceptele înalte, spirituale au fost transformate în opusul lor. Și masele, ca de obicei indolente spiritual, au urmat prea bucuroase conducătorul care ar fi îndreptat lucrurile pentru ele, și au trecut cu vederea pe Acela cu adevărat promis, care le-ar fi condus pe calea anevoioasă a salvării prin recunoaștere spirituală, prin mobilitate proprie și înnobilare sufletească.

Purificarea sufletească proprie a fiecărui individ a fost înlocuită printr-o „politică de purificare” rasială a poporului. Firește că această opoziție l-a făcut pe Abdruschin dușmanul

public al regimului nazist, căci explicațiile reale despre sensul Împărăției de O Mie de Ani nu se potriveau deloc cu concepția naziștilor. Abdruschin trebuie să fi fost în fruntea listei negre a Gestapoului, căci în martie 1938, când Austria a fost preluată de Germania prin „Anschluss” (Anexare) de către Germania nazistă, arestarea Lui a avut loc în aceeași zi. Numai ajutorului extraordinar și curajului unora dintre puținii fideli se datorează faptul că El nu a sfârșit într-un lagăr de concentrare, ci în cele din urmă a fost pus „doar” sub arest la domiciliu. Bineînțeles că El a fost alungat din locul activității Sale pământești, Vomperberg din Tirol, prădat de bunurile Sale pământești și I-a fost interzisă orice activitate literară viitoare. El era izolat.

5. Interregnul

După al Doilea Război Mondial lucrurile au urmat un alt curs. Bunurile de pe Vomperberg i-au fost înapoiate văduvei. Așezarea Graalului de acolo a fost readusă la viață și a fost transformată în sediul Mișcării internaționale a Graalului.

Îi datorăm domnului Herbert Vollmann, unul dintre consilierii responsabili și mai târziu lider, cele câteva informații despre acea vreme. Conform afirmațiilor sale, întrucât, din cauza exproprierii făcute de către naziști, era încă vorba de proprietatea fostului Reich german, chiar dacă Așezarea Graalului fusese înapoiată în mai 1945, exista totuși un „*control al puterii ocupante*” și o „*supraveghere publică*”, ce ar fi trebuit să continue până pe 3 septembrie 1956. Cât de departe mergea acest control putem astăzi doar să presupunem. Însă în ce măsură erau, pe atunci, cu adevărat liberi spiritual proprietarii Așezării Graalului, dacă ei voiau să își asigure drepturile de proprietate asupra Vomperbergului și în același timp trebuiau să aibă în vedere controlul guvernamental?

Strădania de a obține recunoaștere guvernamentală era în mod evident, în primii ani de după război, un scop al liderilor de la acea vreme. Astfel, domnul Vollmann afirmă că la data de 18 martie 1947 a fost înaintată cererea pentru ca Mișcarea Graalului să fie înregistrată drept „comunitate confesională” și a fost solicitată recunoașterea legală. Nu este clar ce se intenționa cu adevărat prin aceasta, căci legea prevedea numai o recunoaștere drept comunitate religioasă. Cererea a fost respinsă de către autorități print-o notificare în care se făcea în mod explicit referire la faptul că „*scopurile declarate ale Mișcării Graalului nu reprezintă nicio religie, biserică sau sectă nouă, iar ei i se pot alătura și membrii altor confesiuni sau comunități religioase.*”

În orice caz, trebuie să ne întrebăm, ce pornire îi mâna atunci pe solicitanți să facă o cerere, chiar dacă „doar” pentru a fi recunoscuți drept „comunitate confesională” acreditată, deci drept confesiune. Dacă le-ar fi fost acceptată, astăzi Mișcarea Graalului ar fi trebuit să li se pară oamenilor nu prea familiarizați cu subtilitățile judiciare o religie sau o confesiune, cu un caracter oarecum aparte, căci și membrii altor religii sunt acceptați, dar totuși investită cu pecetea recunoașterii guvernamentale, o comunitate de adepți ai unor conținuturi de credință definite. Dar ce altceva este aceasta, dacă nu o confesiune? Este posibil ca dorința pentru recunoaștere guvernamentală să fi fost bazată pe gândul ca, sub nicio formă, să nu fie asociați cu ideile național-socialiste, căci, așa cum a fost menționat anterior, nu era oportun să se vorbească de Împărăția de O Mie de Ani în vremea denazificării. Cu toate acestea, aici iese la lumină faptul că, din grija pentru circumstanțele pământești, Cuvântul Mesajului Graalului însuși a fost trecut cu vederea, deoarece chiar în prefața Mesajului Graalului se spune:

„Cuvântul care urmează nu aduce o religie nouă, ci, pentru cel care îl ascultă sau îl citește cu seriozitate, trebuie să fie făclia care îi va permite să găsească drumul ce duce către Înălțimile după care tânjește.”

Sau chiar și în conferința „Erori”: *„Eu nu vorbesc nici pentru biserici și nici pentru partidele politice, nici pentru ordine, secte și asociații, ci, în toată simplitatea, doar pentru omul însuși.”*

De asemenea, un verdict clar despre confesiuni a fost enunțat deja din prima conferință *„Ce căutați voi?”*, unde se spune:

„Nu luați în seamă disputa dintre biserici. Marele Aducător de Adevăr, Iisus Hristos, întruchiparea Iubirii Divine, nu a întrebat de confesiune. Ce sunt, de fapt, confesiunile astăzi? Ele reprezintă legarea spiritului liber al omului, înrobirea scânteii de la Dumnezeu ce sălășluiește în voi; dogme care caută să îngusteze Lucrarea Creatorului și, de asemenea, marea Lui Iubire, în forme făurite de mintea omenească, ceea ce înseamnă înjosirea Divinității, defăimare sistematică. Fiecărui căutător serios îi repugnă această modalitate, deoarece prin ea nu poate experimenta niciodată în el însuși marea realitate, fapt prin care dorul lui de Adevăr devine tot mai lipsit de speranțe și, până la urmă, el își pierde nădejdea în el însuși și în lume! De aceea, treziți-vă!”

Aceste afirmații ale Mesajului Graalului cu siguranță nu sunt în acord cu o cerere pentru o comunitate confesională recunoscută guvernamental, baza stă chiar în aceste cuvinte. Totuși, toate acestea par să nu îi fi împiedicat pe fondatorii Mișcării Graalului să formuleze o astfel de cerere. Desigur că ironia stă în faptul că însuși Cuvântul s-a protejat și că sensul a fost mult mai bine înțeles de funcționarii publici responsabili decât de solicitanții înșiși. În orice caz, scoate la lumină adevărata stare de spirit care a străbătut Mișcarea timpurie a Graalului.

În acest punct trebuie să fie eliminată afirmația falsă, conform căreia Fiul Omului însuși a fondat cândva o asemenea comunitate confesională. Așa-numitele societăți natural-filosofice de pe vremea aceea erau instituții ale adepților, de care El s-a distanțat de mai multe ori. Așezarea Graalului de pe Vomperberg nu a fost niciodată gândită ca nucleu al unei comunități confesionale, ci a fost rezultatul numărului tot mai mare de căutători stăruitori, care voiau să locuiască în apropierea lui Abdruschin. Doar ezitant s-a supus El dorinței pentru o așezare și a specificat scopurile pentru aceasta în declarația din 1936 intitulată *„Țelul meu”*, în care se spune:

„Iar și iar apar toate zvonurile posibile și adesea imposibile despre scopul și țelul Așezării Graalului de pe Vomperberg în Tirol.

Totuși, aceste zvonuri se ridică din ignoranță deplină și sunt răspândite în cea mai mare parte dintr-o intenție răuvoitoare, căci până acum eu nu am avut absolut niciun plan definit.

Eu pur și simplu am așternut pe hârtie al meu Mesaj al Graalului, pe care m-am simțit îndemnat să îl aduc omenirii. Întrucât acest Mesaj cuprinde cunoașterea întregii funcționări a Creației – atât de completă cum nu a putut niciodată până acum să fie oferită - oamenii recunosc în acesta exact căile pe care ei trebuie să meargă pentru a ajunge la pace interioară și prin aceasta la activitate plină de fericire chiar pe pământ. Odată cu această recunoaștere, în unii cititori s-a trezit dorința să poată locui în apropierea mea, pentru a avansa constant în această cunoaștere și a o dezvolta în experiență.

Cedând unora dintre cele mai aprige asemenea dorințe, Așezarea a luat ființă fără ca ea să fi fost planificată anterior. Prin aceasta eu m-am supus numai necesității respective și am format într-o anumită măsură ceea ce mi se înfățișa mie în această privință. Având în vedere neîncetatele presupuneri false, mai mult sau mai puțin pline de fantezie sau invidie și ură, mă voi decide acum asupra unui plan clar și îl voi prezenta:

Telul meu este de natură spirituală!

Dar eu nu aduc nicio religie nouă, nu vreau să fondez nicio biserică nouă, cu atât mai puțin vreau sectă, ci eu ofer în toată simplitatea o imagine clară a activității automate a Creației, care poartă Voința lui Dumnezeu, din care omul poate să recunoască limpede care căi sunt bune pentru el.

Eu resping tot ceea ce se încearcă să mi se atribuie ca intenții pământești, căci ele izvorăsc din surse străine și vin tocmai prin toți aceia care încearcă să le răspândească și să le folosească împotriva mea.

Dorințe sau opinii politice îmi sunt la fel de străine, căci îmi lipsește înțelegerea necesară pentru acestea.

Vreau să fac Așezarea Graalului de pe Vomperberg în Tirol un

„refugiu al păcii”

și o

„sursă de forță spirituală”

pentru toți aceia care aspiră cu seriozitate spre aceasta. Fiecare vizitator al Muntelui trebuie să simtă ceea ce vede și aude ca fiind demn de urmat și trebuie să ia cu sine această năzuință de neșters, până când el însuși își construiește viața pământească în acord cu aceasta.

Astfel oamenii poartă apoi pacea din interiorul lor în casa lor, în țara lor și cu aceasta, forță nouă pentru activitate fericită!

Pacea este nedespărțită de mulțumire! Și în aceasta fericirea trebuie să se dezvolte prinzând rădăcini acolo unde aspirația găsește solul potrivit pentru aceasta.

Refugiu al păcii! Sursă pentru forță nouă!

Singurul meu scop este să formez aceasta pe Vomperberg în Tirol și aceasta îi poate fi de folos doar fiecărui om, de asemenea fiecărei familii și fiecărui stat.”

Ce i-a motivat însă pe viitorii „succesori” sau – așa cum s-au numit ei înșiși – „conducători ai Graalului pe pământ” să devieze de la acest scop și să formeze o rețea internațională de asociații? Scopul „succesorilor” deviază în mod clar de la țelul explicit al Fiului Omului, care a scris și:

„... *Un asemenea căutător serios nu va căuta asociații, nu se va afilia niciunei secte și nici nu va avea nevoie de organizații. El asimilează totul singur în sine, căci un altul nu îl poate ajuta. Doar astfel va prinde viață în el și va fi proprietatea sa, pe care nu o poate împărți cu alții!*”¹¹

„*Asocierea cu organizații, secte, biserici nu intră niciodată în discuție, ele nici nu sunt cunoscute de Dumnezeu; căci sub denumirea de templu al lui Dumnezeu, biserică, dom stă ceva diferit, cu un scop mult mai mare decât al unei organizații de pe pământ!*”¹²

Probabil că fondarea Mișcării internaționale a Graalului își are adevărata rădăcină spirituală în decembrie 1945. La vremea aceea, văduva Maria Bernhardt a pășit în fața oamenilor, în contextul Sărbătorii Stelei Radiante, cu următoarele cuvinte:

„*Eu stau acum în fața voastră, pentru ca, în numele lui Imanuel, să completez lucrarea Sa împreună cu Irmingard.*” – Cu această explicație însă, ea a dat clar de înțeles că nu mai acționa pe baza cunoașterii din Mesajul Graalului. Aceasta se explică după cum urmează:

„*Maria și Irmingard acționează, fără să poată avea loc retroacțiuni asupra lor! Ele acționează ajutând și înălțând, întărind, purificând, vindecând sau chiar respingând, dar, în radiațiile lor, ele nu se unesc cu Creația. Fiți atenți la aceasta!*”¹³

De aici rezultă că misiunea Mariei, care stă în principiul activității Iubirii lui Imanuel, la fel ca a lui Irmingard, care stă în principiul activității Purității lui Imanuel, diferă de cea a lui Parzival. Dacă ar fi fost vorba despre o succesiune, ea s-ar fi putut realiza desigur numai printr-un făgăduit „Purtător al Voinței Sale”, Purtătorul de Spadă, dar acest lucru ar fi presupus totuși ca „Edificarea completă” să fi fost realizată.¹⁴

Construcția Creației se bazează numai pe Parzival, întruchiparea spiritual-primordială a principiului activității Dreptății Divine a lui Imanuel, a Voinței. Numai din El a luat ființă Creația, doar Lui poate și trebuie ea să se adreseze, EL este Spada. Maria și Irmingard sunt principii cu efect ajutător, dar asupra cărora nu pot avea loc retroacțiuni, căci ele nu sunt unite cu construcția Creației. Întrucât din Creație nu pot exista retroacțiuni asupra lor, Judecata nu poate avea loc prin ele, în raport cu ele omenirea nu poate răscumpăra karma imensă a uciderii Fiului lui Dumnezeu, prin acel Eveniment care stă în propoziția „*Eu sunt Acela!*”, pe care Fiul Omului o pronunță încă o dată față de omenirea purificată complet în Judecată și care caută ajutor. Răscumpărarea acestei karme prin procesul descris este și rămâne însă condiția irevocabilă pentru începutul Împărăției de O Mie de Ani. Omenirea poate să răscumpere karma numai prin Fiul Omului incarnat pe pământ, așa cum a fost declanșată. Totuși, Maria și Irmingard nu sunt Fiul Omului, nici individual, nici împreună, chiar dacă în timpul unirii pământești a radiației lui Imanuel cu Fiul Omului, în ele au fost ancorate temporar principiile activității Iubirii și Purității din Imanuel. În niciun moment Iubirea lui Imanuel din Maria sau Puritatea lui Imanuel din Irmingard nu puteau realiza ceea ce era rezervat Dreptății, Voinței.

¹¹ Întrebări și răspunsuri: Întrebare „Ce este căutarea serioasă?”

¹² Întrebări și răspunsuri; Nr. 62, ultimul paragraf

¹³ Rezonanțe II, 15. „Planurile spirituale V”

¹⁴ Rezonanțe I, Conferința 14. „Împărăția de O Mie de Ani”

Întrucât asupra Mariei și a lui Irmingard nu pot avea loc retroacțiuni, radiațiile Creației pot să se apropie de ele, însă nu pot pătrunde în ele, căci legătura necesară pentru aceasta lipsește, deoarece ele nu sunt unite strâns cu Creația. De asemenea, ele nu sunt Purtătoare ale Voinței lui Dumnezeu, care judcă și care apoi, în timpul Împărăției de O Mie de Ani, conduce, ci ele sunt Purtătoare ale Iubirii lui Dumnezeu și Purității lui Dumnezeu, care sunt ajutătoare. În aceasta stă o mare diferență.¹⁵ Omenirea, ca parte a Creației, poate declanșa retroacțiuni față de Imanuel numai prin intermediul Fiului Omului Parzival-Imanuel, din care întreaga Creație – și prin aceasta și omenirea însăși – a luat ființă, singurul prin care ea este unită cu Divinul. Cufundarea ulterioară în Creație a radiației Iubirii și Purității Divine din Maria și Irmingard a fost un Act de Îndurare suplimentar al lui Dumnezeu, dar nu are legătură cu devenirea efectivă a Creației.

În Abdruschin era incarnată de la bun început partea spiritual-primordială a Regelui Graalului Parzival. După terminarea Mesajului, acesta a primit temporar radiația lui Imanuel direct din Divin până în corpul său pământesc. Era timpul prezenței pământești directe a Radiației Divine Inesențiale din Imanuel. Tot ceea ce vine din Divin trebuie să treacă Puntea care este Parzival, Poarta Pură, deci și radiația Mariei și radiația lui Irmingard din Divin. Acest proces s-a repetat inevitabil și în timpul incarnării pământești a lui Parzival în Abdruschin, din moment ce totul este o copie a ceea ce a fost înainte. Mai întâi trebuia să fie creată puntea pământească și poarta pământească în acest plan material-dens. Apoi, abia într-un anumit moment al maturității, era posibil, ca punct culminant, ca radiația lui Imanuel să fie, de asemenea, ancorată în corpul pământesc al lui Abdruschin:

„Și cu partea Abdruschin-Parzival se unește de acum, chiar în corpul pământesc, și partea Sa Divină, astfel încât în această Materialitate-Densă se ridică acum Imanuel, deja făgăduit omenirii de către profetul Isaia!”¹⁶

Ancorarea radiației lui Imanuel în învelișul pământesc al lui Abdruschin era la rândul său condiția prealabilă și cerința permanentă pentru ancorarea radiației lui Imanuel din principiul activității Iubirii Sale Divine în învelișul pământesc al receptaculului spiritual-primordial al Mariei, la fel și pentru ancorarea radiației lui Imanuel din principiul activității Purității Sale Divine în învelișul pământesc al receptaculului spiritual-primordial al lui Irmingard. În timpul prezenței pe pământ a radiației lui Imanuel, prin intermediul punții Fiului Omului incarnat pe pământ în Abdruschin, a fost ancorată și în Maria de pe pământ Iubirea ca parte a lui Imanuel, la fel și în fiica ei de pe pământ, Irmingard, radiația Purității Divine, care împreună cu Fiul Omului, Dreptatea, întruchipau în Materie Trigonul Sfânt al lui Imanuel. Întrucât fuseseră desemnate pentru această misiune doar de către Fiul Omului, ele nu au fost deci unite de la început cu aceste radiații. În Creație Imanuel acționează întreit, ca Dreptate, Iubire și Puritate, în timp ce Imanuel, Maria și Irmingard rămân mereu în Divin, este deci mereu vorba doar despre extinderile radiațiilor, care în mod necesar trebuie să treacă mereu puntea eternă Parzival. Abdruschin a explicat aceasta după cum urmează:

¹⁵ Rezonanțe II, Conferința 15 „Planurile spirituale V”

¹⁶ Mesajul Graalului 1931, Conferința 91 „Și s-a împlinit” ultimul paragraf

„Maria a venit într-adevăr din Inesențialitate ca parte a Iubirii lui Dumnezeu, care este Iisus, și ca parte a lui Imanuel întru unire sfântă. Ea nu are nimic de-a face cu feminitatea ca atare, ci ea stă în fața întregii omeniri ca Iubirea lui Dumnezeu!

Feminitatea Creației are ca atare de-a face numai cu Irmingard. Și aceasta a coborât din Planul Divin în Cetatea Graalului din Creația Primordială, și acolo doar a pășit într-un vas pur spiritual, care era deja pregătit pentru ea.

Lăsând la o parte faptul că, printr-un Act al Voinței lui Dumnezeu, în ea a fost depusă o scânteie de Inesențial, pentru ca Imanuel să poată acționa acum ca Treime în întreaga Creație. Treimea Inesențialului lui Imanuel în Creație este: Parzival – Maria – Irmingard, ca Dreptate, Iubire și Puritate. Așadar, în Inesențialitatea Sa, de acum pentru eternitate, Imanuel ca Fiul al lui Dumnezeu acționează simultan în Parzival, Maria și Irmingard în ultima, cea mai sfântă împlinire din Creație, în timp ce El rămâne, totuși, în Trinitatea Divină ca Voința Sfântă a lui Dumnezeu.

Acesta este un nou Act de Iubire, pe care Dumnezeu l-a împlinit spre ajutorul și protecția mai puternică a omenirii care va supraviețui Judecății, pentru ca apoi Creația să nu mai poată suferi din nou nicio vătămare din cauza slăbiciunii spiritelor omenești.”¹⁷

Așadar, această acțiune ca Treime servește la protecția mai puternică a omenirii care va supraviețui Judecății. Însă acest lucru înseamnă, de asemenea, că această omenire trebuie să treacă mai întâi de raza Spadei Dreptății, care se află numai în Parzival, trebuie deci să supraviețuiască Judecății înainte ca Puritatea și Iubirea să poată să se înscrie pe deplin în acțiunea lor. Iubirea și Puritatea din Imanuel nici nu pot avea efect asupra a ceea ce este rezervat Dreptății din Imanuel, adevărata lor vreme va veni imediat ce Judecata a avut loc.

În plus, este de asemenea logic faptul că, odată cu întoarcerea Acasă a Fiului Omului Parzival-Immanuel, cauzată de distrugerea inelului de Puritate și Loialitate din jurul Lui, prin eșecul omenirii, care trebuia să ancoreze mai departe aceste radiații, Imanuel a fost complet retras. În lipsa punții pământeste de radiații pentru Imanuel prin intermediul lui Abdruschin-Parzival nu era absolut deloc posibil altfel. Însă când Imanuel a plecat, nu a plecat doar Dreptatea, care era ancorată în Fiul Omului, ci Imanuel a plecat complet, deci și părțile din El care erau Iubirea și Puritatea. Ar fi fost chiar surprinzător să acceptăm că, dintre toate, Iubirea și Puritatea puteau să dăinuie acolo unde însăși Dreptatea nu a găsit nicio bază de ancorare. Retragerea radiației lui Imanuel și întoarcerea Acasă ulterioară a Fiului Omului scot în mod clar la lumină faptul că nu era oferită nicio bază potrivită pentru primirea radiației lui Imanuel pe pământ. În întunecimea mediului înconjurător și în lipsa discipolilor Săi care să absoarbă radiația, aceasta nu se mai putea susține sau, mai degrabă, nu mai putea fi susținută. Corpul său fizic a suferit astfel o „moarte prin radiație”, ca și cum El s-a aprins în interior, a fost pârjolit, căci radiația nu mai putea să curgă, deoarece nu mai erau suficienți Chemați pregătiți să o absoarbă. Faptul că nu au suferit aceeași „moarte prin radiație” și corpurile pământeste ale Mariei și al lui Irmingard și au trăit în continuare, este încă un semn clar că radiația lui Imanuel nu mai era prezentă în ele. Ceea ce a rămas erau învelișurile incarnate pe pământ ale receptaculelor

¹⁷ Rezonanțe II, 15. „Planurile spirituale V”

spirituale (primordiale) al Mariei și al lui Irmgard, care primiseră anterior radiația Iubirii și radiația Purității lui Imanuel.

Rezumând, se poate spune încă o dată: de vreme ce Parzival, ca origine a Creației, este continuu unit cu ea, acest lucru îl distinge fundamental de Maria și Irmgard. Spre deosebire de Parzival, acestea două nici nu au legătură cu formarea Creației. Radiația Iubirii din Maria și radiația Purității din Irmgard trebuie să treacă mai întâi puntea, care este Parzival. Căci El este singura legătură între Dumnezeu și Creația Sa, „Poarta Pură”. Mai departe, ele au nevoie în Creație mai întâi de un înveliș spiritual-primordial, un vas spiritual-primordial care să absoarbă aceste radiații, lucruri pe care Parzival deja le posedă. Maria și Irmgard din Divin, la fel ca Imanuel Înсуși, rămân mereu în afara Creației, în Divin, din ei emană numai radiații în Creație.

Așadar, Parzival trebuie să preceadă întotdeauna, să construiască mai întâi puntea, pe care poate apoi să treacă radiația mai înaltă, provenită din Divin. Acest lucru este valabil pentru fiecare plan pe care El pășește. Nu putea fi altfel nici în planul pământesc. Mai târziu însă, când puntea pământească de radiații a lui Parzival a dispărut odată cu întoarcerea Acasă a Fiului Omului, nu mai exista nici puntea pe care radiația Divină a Iubirii și Purității ca parte din radiația lui Imanuel putea fi transmisă până pe pământ. Firește, din indiciile care ne-au fost transmise, se poate chiar presupune că radiația lui Imanuel a început deja să se retragă dinainte de decesul Fiului Omului. Totuși, Parzival a fost prezent în Fiul Omului până la final, Imanuel însă nu. Însă, în orice caz, mai târziu, după întoarcerea Acasă a Fiului Omului, numai învelișurile receptaculelor spirituale (primordiale) incarnate al Mariei și al lui Irmgard puteau să mai rămână, căci puntea lui Parzival pentru radiația lui Imanuel lipsea.

Este cea mai deplorabilă lipsă de înțelegere din partea adepților Mariei și ai lui Irmgard de după război, să vrea să vadă încă în ele puncte neschimbate de ancorare a radiației lui Imanuel, după întoarcerea Acasă a Fiului Omului. În ce măsură erau doamnele însele conștiente de această schimbare nu se poate spune, însă în orice caz, este sigur faptul că, după război, ele și-au ales, fie împinse la aceasta, fie din dorința proprie, un rol pentru care inițial nu au fost niciodată destinate: să fie conducătoare ale unei Mișcări internaționale a Graalului pe pământ. Este posibil ca ele să fi fost abordate de voințe omenești și dorințe străine, cărora li s-au supus apoi, este posibil, de asemenea, să se fi întâmplat din pură necesitate de supraviețuire. Toate acestea ar fi fost de înțeles, dacă nu ar fi fost lăsat să pară drept Voința Fiului Omului, ci s-ar fi admis în mod clar că este vorba despre o acțiune pe proprie răspundere. În cele din urmă, s-a mers atât de departe, încât pecetluirea, adică intrarea unui spirit omenesc într-un nou legământ cu Dumnezeu, botezul Graalului, a fost amestecată cu apartenența la comunitate. Oamenii, care din anumite motive, adesea superficiale, au fost dați afară din Asociația Graalului sau au primit „interdicție de a veni pe Munte”, erau considerați drept „paria” din punct de vedere spiritual, lucru care i-a aruncat pe mulți în grele conflicte de conștiință.

Acum, oricum s-ar putea raporta cineva la aceste observații despre Maria și Irmgard, iese, în orice caz, clar la lumină faptul că ele efectiv nu puteau să „completeze” lucrarea Fiului Omului, așa cum își propuseseră, deci să pună bazele și să construiască Împărăția de O Mie de Ani, în care omenirea, în mod cu totul evident, nu se află încă.

Însă absurditatea își atinge acum punctul culminant, întrucât alți succesori, care nu pot fi sub nicio formă înzestrați cu radiația Divină, încearcă să ducă mai departe această lucrare și se numesc „*conducători ai Graalului pe pământ*”. După un conflict aprins între acești conducători, există acum două mari tabere, care nu-și fac concesii, care se luptă în instanță și care își neagă reciproc dreptul de a îndeplini acte ale Graalului, în special pecetluiri. Aderarea la una dintre părți conduce imediat la excluderea din cealaltă. Așadar, ca într-o mișcare accelerată, asociațiile Graalului au urmat și ele istoria bisericilor și acum, într-un târziu, după schismă, după ce un papă și un antipapă stau pe tronurile lor, o luminiță ar trebui să li se aprindă adepților, că toate acestea sunt fundamental greșite: ideea unei Mișcări a Graalului organizate ca o asociație este diametral opusă Mesajului Graalului!

Cu siguranță există acea Mișcare unică a Luminii, care vibrează liber, care cuprinde și pulsează prin întreaga Creație, care își are originea în pulsația radiației din Sfântul Graal. Aceasta este liberă, adevărată, spirituala Mișcare a Graalului, din care toate au luat ființă, care susține totul, care stă sub conducerea unitară a Domnului și Regelui său, a Regelui Parzival-Immanuel, care trebuie să pulseze nestingherită acum, în sfârșit, pe pământ prin intermediul oamenilor. Cine se integrează în această pulsație a Creației, este activ, învață corect a Da și a Primi, cine trăiește și se mișcă în acord cu Legile Creației, acela devine o parte a întregului, acela pășește în adevărata Mișcare a Graalului, Mișcarea liberă a Graalului, o mișcare lipsită de legături pământești, acela este protejat, pe acela îl ajunge reîmprospătarea Ajutorului luminos, Apa Vieții din izvorul Sfântului Graal. Așadar, prin Mișcarea Graalului care vibrează liber nu trebuie înțeleasă nicio organizație, nicio altă comunitate de oameni, ci activitatea tuturor creaturilor în folosirea corectă a Forței din Izvorul Sfântului Graal. – – –

Numai Mesajul Graalului din 1931 dezvăluie de ce Maria și Irmingard nu ar putea niciodată să completeze ceea ce numai Fiului Omului i-a fost rezervat: prin intermediul Mariei și al lui Irmingard, nici separat nici împreună, nu se va putea dezlega vreodată karma pe care omenirea a atras-o asupra sa prin răstignirea lui Iisus, după cum este clar descris în conferința – acum suprimată – „*Fiul lui Dumnezeu și Fiul Omului*” (Nr. 10 din Mesajul Graalului 1931). – Acest proces va fi explicat mai departe.

Numai prin Fiul Omului este omenirea unită cu Dumnezeu, numai prin El își poate răscumpăra omenirea vina față de Dumnezeu. Însă, din nou, aceasta este condiția pentru Împărăția de O Mie de Ani. Căci Regele Graalului, Parzival incarnat ca Fiul Omului, este învelișul spiritual-primordial al Dreptății Divine, Immanuel. El este singura legătură între Dumnezeu și Creație, în El este Sfântul Graal, garanția Iubirii Divine, jertfa pe care Dumnezeu a adus-o Creației, căci El a desprins pe vecie o parte din El Însuși și a pus-o în Parzival în Creație, pentru continuarea existenței acesteia. De aceea, împlinirea lucrării pământești îi este rezervată prezenței pe pământ a Fiului Omului. Karma uciderii Fiului lui Dumnezeu trebuie să fie răscumpărată așa cum a fost și declanșată: pe pământ, prin Fiul Omului incarnat.

Când El a plecat, pe 6 decembrie 1941, omenirea era pentru moment pierdută, Împărăția de O Mie de Ani pe pământ era pierdută. Aici nu este nimic de înfrumusețat. Totuși, chiar și în plecarea prematură a Fiului Omului poate fi recunoscută o anumită Îndurare. Căci dacă Fiul Omului ar fi rămas în continuare pe pământ în mijlocul nebuniei violente a celui de-Al Doilea

Război Mondial, iar radiația complet nemijlocită a lui Imanuel care acționa deja pe pământ s-ar fi lovit în continuare de respingere totală din partea omenirii, atunci, având în vedere respingerea directă a lui Dumnezeu de către oameni, acest pământ ar fi fost imediat definitiv spulberat. Căci binele și răul sunt săvârșite cu aceeași Forță neutră izvorâtă din Dumnezeu. Forța enormă a lui Dumnezeu a fost direcționată complet greșit de către oameni, de aceea, prin retragerea acestui Izvor de Forță nemijlocit din planul terestru, i-a fost retras în același timp și întunericului acest Izvor de Forță, pentru a nu mai putea acționa în continuare așa de devastator cum se întâmpla atunci. Printr-o retragere de pe pământ a radiației nemijlocite a lui Imanuel a avut loc pentru moment o răcire și o ultimă perioadă de probă a fost permisă, în care sămânța cunoașterii semănate prin Mesajul Graalului putea să rodească. Pentru ca apoi, acum, când a venit momentul final pentru ca oamenii de pe pământ să se supună Voinței lui Dumnezeu, să poată fi găsită o bază suficientă pentru un nou început și măcar o parte suficientă a omenirii să fie în stare să folosească această Forță în sensul corect, fără să se ajungă la autodistrugere. Așadar, chiar și în circumstanțele noii eșuări generale a omenirii, în însăși întoarcerea prematură Acasă a Fiului Omului se află încă o Îndurare. De atunci, omenirea trebuie să realizeze ce a pierdut și să învețe neapărat să trăiască în sfârșit după Cuvântul Domnului.

Ceea ce trebuia să fie păstrat era dorul după Lumină, transformarea Cuvântului lui Dumnezeu în faptă, pentru a-i oferi lui Dumnezeu dovada că încă există ceva demn de salvat în omenire, ca EL să se mai îndure încă o dată de ea. În aceasta a constat sarcina generației de după război până acum și de acum înainte. – Așadar, fără să fie înșelată omenirea și să se acționeze ca și cum s-ar putea realiza acum fără Fiul Omului ceea ce nu s-a putut în prezența Sa. Drama întoarcerii Sale Acasă a fost până acum pur și simplu ascunsă și aspirația salvatoare pentru o întoarcere a Fiului Omului subminată.

6. Împărăția de O Mie de Ani

Nimeni nu poate să îplinească ceea ce i-a fost rezervat Fiului Omului. Edificarea Împărăției de O Mie de Ani stă numai în puterea Sa. Este nevoie de prezența Sa, căci altfel karma imensă a omenirii ca urmare a respingerii și a uciderii Fiului lui Dumnezeu, și acum și a Fiului Omului nu poate să fie dezlegată, acesta este finalul mării purificări. Acest lucru a fost afirmat clar în conferința „*Fiul lui Dumnezeu și Fiul Omului*”:

„În momentul în care Fiul lui Dumnezeu a pronunțat aceste cuvinte: „Eu sunt Acela!”, predându-Se astfel oamenilor, s-a declanșat enorma karmă cu care omenirea s-a încărcat. Începând din acea clipă, ea a apăsas asupra omenirii, târând-o tot mai aproape de Pământ, conform Legilor inflexibile ale Universului, și aceasta până la momentul când soluția finală se va apropia. Ne aflăm acum foarte aproape de acest moment!

Aceasta se va închide, ca un ciclu eliptic. Declanșarea vine prin Fiul Omului!

Atunci când oamenii, ca urmare a unor evenimente grave, vor fi descurajați, disperați și complet înfrânți, când vor fi mici, cu totul mici, vine ceasul când ei Îl vor dori și Îl vor căuta pe Trimisul promis al lui Dumnezeu! Și când vor ști unde să-L găsească, ei vor trimite, ca odinioară, delegați. Însă aceștia nu vor mai nutri gânduri de pieire și ură, ci de această dată, prin ei, omenirea va veni distrusă, umilă, imploratoare și plină de încredere în Acela Care a fost desemnat de către Conducătorul Cel Mai Înalt al tuturor lumilor pentru a-i scoate din exil, Acela Care le aduce ajutor și eliberare din suferința spirituală și din cea pământească.

Acești delegați vor pune, de asemenea, întrebări. Și la fel cum altădată, în Ghetsimani, Fiul lui Dumnezeu a pronunțat aceste cuvinte: „Eu sunt Acela!”, prin care a început karma omenirii, la fel va răspunde acum Trimisul lui Dumnezeu, cu aceleași cuvinte: „Eu sunt Acela!”, și astfel karma grea a omenirii se va risipi. Aceleași cuvinte care, pe atunci, au făcut să cadă povara imensei vine asupra omenirii pline de ură, o vor ridica de pe omenirea ce vine acum, prin aceeași întrebare, temătoare și totuși plină de încredere și rugătoare.

Enormă este mișcarea circulară a acestei karme, și totuși atât de sigur și de precis condusă, încât profețiile se vor împlini. Și începând din ceasul când aceste cuvinte vor fi pronunțate pentru a doua oară în fața omenirii de un Trimis al lui Dumnezeu, totul va începe să se înalțe. Abia atunci va începe, după Voința Celui Prea Înalt, Împărăția Păcii, nu înainte!...”¹⁸

Cine a mai explicat vreodată de atunci cum ar putea fi altfel? Nimeni. Căci nu se poate întâmpla altfel decât exact așa cum a profetizat Fiul Omului. Cuvântul trebuie să se îplinească literă cu literă. Condiția pentru realizarea Împărăției de O Mie de Ani este clar stabilită. Suprimarea pasajelor respective în ediția Mesajului de ultimă mână nu poate schimba nimic aici. Acesta este adevărul incomod, fără Fiul Omului nu poate exista nicio Împărăție de O Mie de Ani.

¹⁸ Mesajul Graalului 1931, Conferința 10, „*Fiul lui Dumnezeu și Fiul Omului*”

„...În acest fel va învia, în sfârșit, pe Pământ atât de dorita Împărăție a lui Dumnezeu, care a fost cândva fâgăduită celor drepti ca Împărăția De O Mie De Ani. Ea va fi adusă cu forța prin puterea suprapământească și supraomenească dată Trimisului Divin, spre împlinirea profeției!...”¹⁹

Niciun „purtător de spadă”, deci un spirit primordial, care trebuie să conducă în numele Regelui Graalului, nu va putea vreodată să dezlege karma omenirii, care stă în negarea Fiului lui Dumnezeu de către omenire. Aceasta o poate face numai Fiul Omului trimis de Dumnezeu. Acest aspect – că după purificare și înainte de începerea Împărăției, această karma a omenirii provocată de respingerea Fiilor lui Dumnezeu trebuie să fie și ea dezlegată pentru a încheia ciclul, înainte să vină vremea Împărăției – desigur că nu este reflectat în ediția Mesajului de ultimă mână, însă este complet logic și neapărat necesar pentru o înțelegere completă.

De aceea devine clar faptul că ori este vorba despre o a doua venire a Fiului Omului, ori omenirea a pierdut perspectiva Împărăției de O Mie de Ani. Fără ca El să se ofere din nou omenirii pe pământ, aceasta nu se poate întâmpla. – Însă se va întâmpla, căci El a fâgăduit.

Când pe 29.12.1929 Abdruschin s-a revelat drept Fiul Omului prin cuvintele „*Eu sunt Acela, Fiul Omului!*”, în aceasta nu se găsea încă procesul descris mai sus. Mai degrabă, în aceasta se afla declanșarea Judecății Finale, căci în fraza de la vremea aceea se găsea de această dată cerința recunoașterii. Așadar, ultimul ciclu, Judecata finală începe cu fraza cu care trebuie să se și termine, pentru fiecare individ în parte, ca și, în final, pentru întreaga omenire. De atunci, Dumnezeu pretinde ca omenirea să Îl recunoască pe Fiul Său, din convingere, în recunoaștere conștientă a Adevărului pe care El îl aduce.

În recunoașterea Fiului Omului de către omenire stă salvarea ei, precum și calea pentru dezlegarea karmei respingerii Fiului lui Dumnezeu. În fraza „*Eu sunt Acela...*” din anul 1929, Fiul Omului se plasează definitiv în lume ca Spadă a Judecății și ca Etalon. Cine Îl recunoaște cu adevărat, cine poate să răspundă cu convingere „*Cu adevărat, Tu ești Acela!*”, acel om va izbuti să se elibereze spiritual! Când, în sfârșit, întreaga omenire rămasă după purificare a împlinit acest proces, atunci Împărăția poate începe. Cheia este recunoașterea spirituală a lui Imanuel, a Fiului Omului. Așa cum Petru L-a recunoscut odinioară pe Iisus, când a spus: „*Tu ești Hristos, Fiul Viu al lui Dumnezeu!*” Cine îl recunoaște acum pe Fiul Omului în Abdruschin prin intermediul Cuvântului Său, acela repetă acest proces. Despre aceasta a scris Abdruschin:

„*Petru a fost doar cel dintâi care a pus această convingere în cuvinte. Iar asemenea întâmplări nu rămân doar cuvinte, ci devin imediat faptă în Creație! Iau rapid formă în materialitatea-fînă, nemijlocit! Convingerea sinceră pe care Petru a ancorat-o în materialitate prin cuvintele sale, mărturisirea sa de credință, s-au transformat material-fîn în aceeași clipă în stâncă, rămasă ca piatră de temelie pentru construirea unei viitoare comunități pentru toți aceia care pot deveni capabili să creadă în Fiul lui Dumnezeu cu aceeași convingere simplă și sinceră!*”

¹⁹ Mesajul Graalului 1931, Conferința 91, „*Și s-a împlinit...!*”

Și cu aceasta Petru avea de asemenea în mână cheia pentru Paradis. Căci această convingere că Iisus este Fiul lui Dumnezeu aduce, bineînțeles, cu sine și impulsul de a trăi după Cuvântul Său! Însă, în același timp, aceasta este pentru fiecare om în parte, cheia pentru Împărăția Cerurilor! Această mărturisire este cheia, cu condiția ca un astfel de credincios să absoarbă în sine Cuvântul lui Dumnezeu nedeformat, să îl înțeleagă corect și să trăiască în acord cu acesta. Hristos știa despre acest proces care se desfășura conform cu Legile Creației, care a avut loc material-fin odată ce Petru a rostit cuvintele de convingere, și l-a exprimat, explicându-l pentru discipoli. Această conformitate cu Legile a proceselor material-fine este de asemenea cunoscută fiecărui cititor al Mesajului meu al Graalului.

Așadar, numai prin faptul că a fost primul care a rostit cu voce tare mărturisirea resimțită intuitiv, Petru a fost astfel și primul care a primit cheia pentru Paradis. Și acelaia căruia îi putea transmite el mai târziu pe pământ aceeași convingere, îi deschidea totodată și Împărăția Cerurilor. Celor care nu voiau însă să îi împărtășească convingerea, aceora Aceasta trebuia să le rămână închisă. Toate acestea reprezintă un eveniment complet natural și automat, clar și simplu, care nu este legat de Petru, nici nu depinde de acesta.”²⁰

Recunoașterea Fiului Omului este mai înainte de toate un eveniment spiritual pentru fiecare căutător serios. Întâlnirea fizică cu omenirea are loc abia ca încheiere a acestui eveniment, când timpul este potrivit pentru aceasta, iar omenirea este purificată și învinsă. Nu înainte. De aceea, acum nu este vorba despre a-L căuta fizic pe Fiul Omului, ci despre a-L recunoaște în spirit pe El și Cuvântul Său și despre a ancora radiația Sa, trăind după Cuvântul Mesajului. Căci altfel, omenirea ar lupta din nou împotriva Lui și ar vrea să Îl distrugă. Pentru Judecată este necesară doar prezența Sa, de aceea, El personal poate să rămână nerecunoscut, căci El a oferit deja ceea ce era de oferit, s-a răspuns pe deplin la rugăciunea de mijlocire a lui Iisus pe cruce prin faptul că a fost adus încă o dată Cuvântul lui Dumnezeu în Mesajul Graalului. De aceea, putem să admitem cu încredere că toate persoanele care se întrec în a pretinde că ele sunt Fiul Omului, cu siguranță nu sunt El. Profeția care indică faptul că abia o omenire complet doborâtă la pământ Îl va căuta și Îl va putea găsi, ne salvează de falșii profeți din prezent. Este de asemenea profețit că numeroșii profeți falși se vor ridica atunci când adevăratul Profet va păși în această sferă.

²⁰ Rezonanțe I, Conferința 19, „Hristos a spus...!”

7. Cel Care vine

Mulți vor respinge la început ideea unei reîntoarceri a Fiului Omului. În fapt, ideea unei reîntoarceri nu este un lucru de la sine înțeles, ci în aceasta poate fi văzută o Îndurare de o dimensiune extraordinară.

Să ne gândim: respingerea și uciderea Fiului lui Dumnezeu Iisus de către omenirea de pe pământ a avut mai întâi drept consecință faptul că pământul trebuia să fie spulberat în Judecată sub blestemul care apasă asupra lui. Acest lucru putea fi împiedicat numai printr-o nouă prezență pe pământ a Fiului Omului, care inițial nu era prevăzută. În loc „*să vină pe nori*” ca Judecător, El era gata pentru incarnare.

Acum puneți-vă, totuși, întrebarea, ce înseamnă pentru pământ consecința noii respingeri a Fiului Omului și a Cuvântului lui Dumnezeu adus de El în anii '30 din secolul XX, ce urmare trebuie să aibă aceasta. În mod logic, poate să aibă doar aceeași consecință ca în cazul respingerii Fiului lui Dumnezeu, Iisus, așadar să însemne că pentru pământ există din nou pericolul distrugerii în Judecată, dacă Fiul Omului nu se incarnează din nou, de data aceasta însă, doar pentru misiunea Sa propriu-zisă și prevăzută inițial: ca Judecător, prin simpla Sa prezență. Pământul și, odată cu acesta, omenirea nu pot să supraviețuiască Judecății, dacă Fiul Omului nu se incarnează din nou. De aceea, întrebarea decisivă este dacă omenirea, dacă Postcreația, care este dependentă de soarta pământului, este demnă de o asemenea Îndurare. Însă crucial este, de asemenea, și ceea ce însuși Fiul Omului a făgăduit, faptul că neapărat Cuvântul Său Divin trebuie să se împlinească; de aceea, deja în Cuvântul Mesajului Său stă o legătură voluntară, un act de Iubire de neconceput, care pune baza pentru posibilitatea unei reîntoarceri. Căci pentru ca toate să se poată împlini, este necesară prezența Sa.

Și dacă ar exista pe pământ numai un ultim suflet fidel și unit cu Lumina, care să tânjească după Domnul și care, chiar și după moartea Lui pământească, să stea lângă El în loialitate, atunci încă ar exista un punct de ancorare.

Totuși, nu este permis să fie trecut cu vederea faptul că de soarta pământului nu este legată doar soarta întregii părți cosmice Ephes, ci și a întregii Postcreații. Li s-a spus celor Chemați: „*Dacă voi eșuați, lumea va cădea!*” Dar prin lume trebuie să se înțeleagă întreaga Postcreație. Aici, pe acest plan pământesc, se decide și soarta acelor miliarde de pe alte planete și din alte părți ale Postcreației. Evenimentele de pe pământ le preced pe cele din întreaga Postcreație, pământul fiind partea sa cea mai matură, acel punct care este cel mai îndepărtat de Lumină, pe care trebuie să aibă loc cotitura radiațiilor și din care, prin curenții care revin din partea de jos a Creației, totul trebuie să revigoreze din nou planurile mai înalte, încheind ciclul radiațiilor.

Venirea lui Imanuel pe acest plan pământesc reprezenta finalizarea devenirii Creației, încoronarea venită odată cu Cotitura Cosmică, începutul fluxului de întoarcere a tuturor radiațiilor. Prin venirea Sa, El a inițiat procesul, care trebuie să închidă Alfa și Omega în El, pentru ca Postcreația să poată pulsa permanent în ciclul Creației și prin aceasta să poată fi fortificată – totuși doar atunci când oamenii de pe pământ se vor decide, în sfârșit, să își

dorească, de asemenea, acest lucru. Așadar, nu este vorba nici pe departe doar despre cele câteva miliarde de oameni de pe pământ, ci mult mai mult este în joc. –

Nu ar fi atunci de imaginat ca, din Iubire pentru toate aceste creaturi ale Postcreației, Creatorul să Se îndure și de alte părți ale lumii, de-ar exista fie și o infimă șansă de salvare? Toate efectele sunt deja pe drum, irevocabil. Se spune deja în Mesajul Graalului:

„Cel care știe despre toate aceste procese nu se va aștepta niciodată în mod pueril la lucruri care nu se pot întâmpla, fiind contrare Legilor individuale ale Creației. Astfel, nici Fiul Omului nu poate provoca, doar ridicând mâna, catastrofe care să se manifeste imediat. Acest lucru ar fi împotriva Legilor existente și de neclintit. Fiul Omului, Slujitor al lui Dumnezeu, trimite Voința Divină, Forța Divină către forțele de bază individuale; acestea urmează astfel noua direcție care le este dată de către Forța Divină dominantă. Ele se îndreaptă către deznodământ, în direcția ordonată, însă urmând cu exactitate legile lor parțiale, pe care nu le pot încălca. Însă chiar și această accelerare, cea mai mare, rămâne întotdeauna legată de potențialul lor.

Spiritualul este mult mai mobil și mai ușor, deci mai rapid decât Esențialul. Din acest motiv, Esențialul va avea nevoie de mai mult timp în efectul său decât Spiritualul. Prin urmare, evenimentele esențiale, adică cele produse de ființe ale elementelor, se împlinesc, în mod natural, mai târziu decât cele spirituale. Tot la fel, ceea ce este material-fin poate fi mișcat prin aceste forțe mai repede decât ceea ce este material-dens. Toate sunt Legi care trebuie împlinite, care nu pot fi nici ocolite, nici nesocotite.

În Lumină toate aceste Legi sunt cunoscute, iar trimiterea mesagerilor însărcinați să le execute sau însărcinați cu porunci speciale este astfel rânduită încât efectele finale să se producă în același timp, așa cum este voit de Dumnezeu.

Pentru Judecata de acum a fost necesară o mobilizare de o măreție care nu poate fi înțeleasă de oameni. Însă aceasta lucrează cu precizie, pentru ca, în realitate, să nu apară nicio întârziere... până în punctele în care voința oamenilor trebuie să coopereze. Doar oamenii caută mereu cu perseverență necugetată să se mențină în afara oricărei împliniri sau chiar să se pună în cale cu ostilitate, deranjând și frânând... cu o vanitate care îi leagă de Pământ.

Din fericire, acest lucru a fost luat în calcul după marea eșuare a oamenilor din timpul vieții pe Pământ a Fiului lui Dumnezeu. Oamenii pot, prin eșuarea lor, doar să îngreuneze drumul pământesc al Fiului Omului până la un anumit moment, astfel încât El să fie nevoit să pribegască pe căi lăturalnice, să facă ocoluri, însă ei nu vor putea să împiedice evenimentele voite de Dumnezeu, nici măcar să întârzie sau să modifice deznodământul predestinat, căci le este luat deja sprijinul întunericului, care le dădea putere pentru faptele lor nechibzuite, în vreme ce zidurile activității lor intelectuale, în spatele cărora încă se adăpostesc, trimițându-și săgețile otrăvite, se vor năruși repede sub presiunea Luminii ce înaintează. Acestea se vor prăbuși peste ei, și nicio îndurare nu li se va oferi, după tot răul produs permanent de gândurile

lor pline de nenorocire. Astfel, cu nici un ceas mai târziu decât trebuie, va veni ziua după care tânjesc cu ardoare cei ce năzuiesc spre Lumină.”²¹

Așadar, oamenii pot, prin eșuarea lor, doar să îngreuneze Drumul pe pământ al Fiului Omului până la un anumit moment, astfel încât El să meargă pe drumuri lateralnice, să facă ocolișuri, însă ei nu pot să împiedice evenimentele dorite de Dumnezeu sau să schimbe în vreun fel rezultatul predestinat. Cu siguranță, „drumul lateralnic” al unei viitoare incarnări este cu adevărat uriaș, totuși, a fost profețit cu rune de fier chiar în anii '30 ca posibilitate pentru cazul în care Chemații de la vremea aceea eșuau. Așa se spune în versetul 187 din cartea „*Chemări din Creația Primordială*”, în care sunt consemnate revelații din perioada anilor până la 1933/34 și care a fost publicată în anul 1935 la editura Ruf, așadar la acea editură la care a fost publicat Mesajul Graalului în 1931:

„Voi fraților, rămâneți în slujirea voioasă și nu o slăbiți! Claritatea interioară și fericirea trebuie să o susțină și să o conducă, pentru ca voi să nu mai puteți obosi. Voi purtați cea mai sfântă responsabilitate în fața Domnului!

În flăcările splendorii eterne se odihnește Muntele, și Forța care strălucește acolo din nucleul aprins de lumină al sanctuarului este Forța Primordială a Celui Etern, care se răspândește atotputernică pe pământ.

Cu fiecare oră presiunea curenților care curg se intensifică. Cu sfințenie Îl ridică pe Fiul lui Dumnezeu din mijlocul vostru. Fiți pregătiți să Îl urmați oricând cu un dor treaz și o voință fidelă, pentru ca voi să rămâneți punțile pentru care ați fost destinați de Domnul Dumnezeu!

Dacă acum voi ați deveni slabi în slujire, El s-ar îndepărta de la voi, spre Înălțimi unde alți slujitori L-ar înconjura protejându-L plini de forță și ar susține firele eterne, pentru ca Fiul lui Dumnezeu să își poată împlini Lucrarea acționând cu sfințenie fără piedica spiritelor din Postcreație.

Apoi Slava lui Dumnezeu s-ar cufunda din nou pe pământ abia atunci când acesta s-ar grăbi în întâmpinarea ei purificat și eliberat. Voi și toți oamenii de pe pământ ați duce apoi o luptă grea, disperată, înainte ca întreaga Perfecțiune sfântă și sublimă a Fiului lui Dumnezeu să radieze din nou pentru voi din corpul pământesc.

Apoi, mai târziu, întreaga omenire v-ar acuza pe bună dreptate pentru aceasta în fața lui Dumnezeu, Domnul, așa cum va disprețui pe vecie și Discipolii și Chemații care, în ciuda întregii Îndurări, cad și eșuează. (...)

Însă noi știm acum că s-a întâmplat în așa fel încât Discipolii și Chemații de pe vremea aceea nu au putut susține firele luminoase, astfel încât ei au devenit slabi în slujire și El „s-a îndepărtat” de aceștia. Aceasta înseamnă că omenirea a urmat calea „*luptei grele șiperate*”. Totuși, se leagă de aceasta și o ultimă făgăduință plină de speranță, conform căreia, dacă după marea purificare și eliberare a pământului, omenirea se grăbește din nou în întâmpinarea lui Dumnezeu, atunci Fiul lui Dumnezeu ar radia din nou din corpul pământesc către omenire. –

²¹ Mesajul Graalului 1931, Conferința 56 „*Coboară de pe cruce*”

Așadar, o reîncarnare este de domeniul posibilului! Atunci mărețele cuvinte eliberatoare „*Eu sunt Acela!*” ar putea suna din gura Fiului Omului încarnat pe pământ către omenirea care se căiește, dacă omenirea pășește în întâmpinarea Lui căutându-L, dorind să I se supună, dorind să Îl slujească. În aceasta se află ultima speranță, ultima cale de salvare, care trebuie să fie obținută cu toată forța pe care omenirea este încă în stare să o adune!

Probabil că prin „Slava lui Dumnezeu” trebuie să se înțeleagă Radiația Inesențială a lui Imanuel în Fiul Omului încarnat pe pământ, Parzival. Căci pentru o detașare și o purificare definitivă omenirea are nevoie de acel „*Eu sunt Acela!*” eliberator al Fiului Omului, un proces pe care, fără dubiu, îl poate conduce numai un Fiu al Omului la vârsta conștiinței mature. Însă de aici iese la iveală și faptul că Fiul Omului trebuie să fie deja din nou prezent fizic în timpul ultimei faze a Judecării finale.

„Divinitatea a coborât către omenire prin Iisus, pentru a aduce Adevărul și pentru a semăna. Sămânța a răsărit, roadele se coc, așteptând culesul, iar acum, în mișcarea circulară, omenirea ar trebui să se înalțe prin Adevărul adus de Fiul lui Dumnezeu, matură și clocotind, către Divinitatea din Fiul Omului, și prin Acesta să stabilească din nou o legătură strânsă cu Dumnezeu.”²²

Prin analogie, se poate spune acum că sămânța adusă de către Fiul Omului în Mesajul Graalului trebuie să dea roade și omenirea matură trebuie să clocotească spre Divinitate, prezentă în Fiul Omului. Misiunea propriu-zisă a Fiului Omului ca Judecător al lumii se încheie cu aceasta, în timp ce readucerea Cuvântului lui Dumnezeu *înainte* de Judecată a fost un act de Îndurare suplimentar, care nu fusese prevăzut inițial. Așadar, noi trebuie acum în sfârșit să îndeplinim, să transpunem Cuvântul Său în faptă vie și să Îi dovedim că suntem dornici și capabili să trăim în această Creație și să slujim Voința Sa. În aceasta se află cheia supraviețuirii pentru omenire.

Acum veți întreba când se pot întâmpla toate acestea. Eu vă răspund: se întâmplă aici și acum. Prezența Fiului Omului se face deja simțită zi după zi. Stă în semnele vremii noastre, care vorbesc într-o limbă cum nu se poate mai clară. Căci numai prin prezența Fiului Omului se ajunge la accelerare:

„Însă este Voința lui Dumnezeu ca omul să trebuiască, în sfârșit, să-și vină în fire și să își împlinească pe deplin sarcina în această Creație! Dacă nu face aceasta, el va ajunge acum la răscoacere ca fruct putred al Creației și se va descompune. Lumina Divină, pe care Dumnezeu o trimite acum în Creație prin Fiul Omului, acționează în aceasta ca asupra plantelor unei sere, care, sub influența căldurii crescute, trebuie să facă flori și fructe într-un proces accelerat.”²³

Celor trei spiritual trebuie să le devină clar că stăm în mijlocul acestei accelerări în toate, că Judecata se îndreaptă spre punctul său culminant. Căci fără influența radiației Divine, aceasta nu ar exista, s-ar instala amorțeala, și acest lucru ne este descris:

²² Mesajul Graalului 1931, Conferința 10 „*Fiul lui Dumnezeu și Fiul Omului!*”

²³ Rezonanțe I, Conferința 23 „*Mișcarea, Legea Creației!*”

„Această tânguire se unduiește, plutește, și peste toate se așterne un fel de amorțală sumbră și apăsătoare. De rău augur. Ce trebuie să aducă ea? Derută, descurajare și ruină, dacă nu se rupe cu putere stratul întunecat care învăluie acum spiritual globul pământesc și care, cu tenacitatea molatică a unei mlaștini murdare, absoarbe și sufocă fiecare gând luminos și liber ce se înalță, înainte ca acesta să devină puternic; în tăcerea sinistră a unei mocirle, el înăbușă, descompune și nimicește încă din fașă orice voință bună, înainte ca din ea să se poată naște o faptă.”²⁴

Efectiv noi trăim o accelerare frenetică în toate. Toate evenimentele vremii noastre vorbesc clar graiul Domnului. Pare că pasajul de text citat deja la început din conferința „Și s-a împlinit...” (Conferința 91, Mesajul Graalului 1931) ar fi o descriere, ce nu poate fi întrecută în acuratețe, a prezentului nostru, în care se spune:

„Finalul se precipită către declanșare, prin puterea magnetică a lui Abdruschin, astfel că sufletul omenesc nu-și mai poate urma calea în același fel ca până acum, ci el trebuie să culeagă de îndată fructele a ceea ce a semănat, iar în același timp lucrările tuturor sufletelor vor fi supuse Judecății. Ele înfloresc, dacă sunt conforme cu Voința Divină, sau se prăbușesc în ele însele dacă nu sunt în acord deplin cu Ea. Este vorba despre toate lucrările întreprinse, începând cu familia și căsătoria, până la activitatea profesională, fie ea în meșteșuguri, industrie, comerț, economie sau afaceri publice, nu are importanță; totul este supus imediat declanșării rapide a Legilor Spirituale, conform Dreptății Divine. Omul nu poate opri sau amâna nimic, nu poate deturna nimic din aceasta, nu poate acoperi sau ascunde nimic. El trebuie să îndure neputincios ceea ce impune adevărata dreptate, chiar dacă aceasta nu corespunde concepțiilor sale pământești!

Voința Divină devenită om este precum un comutator viu care provoacă scânteia inflamabilă peste tot unde, în existența Sa pământească, atinge omul sau întregul popor. Prezența Sa pretinde scadența, iar peste tot va grăbi decizia, ultima încă posibilă pentru tot ceea ce există.

Astfel devine El Judecata, peste tot unde ajunge, fără a fi nevoie să judece El Însuși. Prin originea Sa, El este cheia automată pentru încheierea fiecărui eveniment, spada care nu trebuie decât să se plaseze în Lume, pentru ca oricine și, de asemenea, orice să fie separat!...”

Cine stă în prezent cu ochii deschiși, acela poate să recunoască evenimente ale lumii în întâmplările zilnice de pe pământ, care pot să aibă o singură cauză: prezența Fiului Omului. Altfel s-ar ajunge la încetinire și în cele din urmă la încremenire, căci absența Luminii duce la încremenire. Însă nu (mai) este așa. Încremenirea intelectuală și materială, care s-a instalat după Al Doilea Război Mondial, a început de câteva decenii să se fărâmițeze din nou, „ordinea postbelică” a lumii pare să nu mai funcționeze, rigiditatea comunismului a fost dărâmată, căderea Zidului Berlinului, evenimentele anului 1989, la fel și astăzi prăbușirea materialismului în general, simbolizată cel mai bine de criza financiară globală, de prăbușirea regimurilor totalitare. Iese clar la lumină: încremenirea instalată între anii ‘50-‘70 ai secolului XX a început la un moment dat să se fărâmițeze, făcând loc accelerării. Găsim accelerarea și în ciclurile

²⁴ Mesajul Graalului 1931, Conferința 1 „Ce căutați voi?”

ecologice, în evenimentele naturii ce cresc în intensitate și număr. În toate se află dovada prezenței Fiului Omului, căci toate aceste evenimente vorbesc Graiul Domnului.

Fără influența radiației Divine în materialitate, aceasta s-ar fi cufundat deja în încremenire. Totuși, în accelerarea întregii vieți materiale, care devine vizibilă pretutindeni, se află dovada faptului că noi stăm aici în Judecată:

„Astfel, și Marea Judecată va avea loc doar prin presiunea crescută a unei Raze Divine, care va fi mijlocită printr-un Trimis al lui Dumnezeu incarnat în Materialitatea-Densă, Căruia Dumnezeu îi va fi dat o Scânteie din Forța Sa Vie. Presiunii acestei Scântei de Forță Vie, care, firește, nu poate fi la fel de puternică precum presiunea enormă a Forței Vii a lui Dumnezeu Tatăl Însuși, îi poate rezista numai ceea ce vibrează corect în Legile Efectului Forței lui Dumnezeu! Căci ceea ce vibrează corect este astfel întărit prin această presiune, însă nu este adus până la stadiul de alb-incandescent, pentru că forța radiației Scântei nu ajunge pentru acest lucru. Și tot ceea ce perturbă va fi înlăturat, va fi împins afară din mișcările sale greșite, zdrobit și descompus, lucru pentru care forța radiației Scântei este pe deplin suficientă. Astfel, Marea Judecată a lui Dumnezeu se realizează cu totul automat și nu este supusă vreunui capriciu al Trimisului lui Dumnezeu. Are loc pur și simplu pe baza Legii Radiației, care s-a format ca urmare a Radiației Forței lui Dumnezeu; căci tot ce se mișcă în gândire și în faptă corect radiază în Materialitatea-Densă culoarea violet.

Însă ceea ce este întunecat, provine de la rău sau tinde către rău, fie în gândire, fie în dorință, radiază un galben tulbure. Aceste două culori sunt fundamentale pentru Judecată! În funcție de tăria voinței sau a faptei, și radiațiile sunt slabe sau puternice. Odată cu Trimisul lui Dumnezeu, vine în Creație, deci și aici pe Pământ, o Rază neschimbată a Luminii Divine! Lumina Divină întărește și înalță ceea ce este bun, deci tot violetul pământesc, în vreme ce galbenul tulbure pământesc este descompus și nimic.”²⁵

Dacă Lumina ar fi abandonat deja acest pământ, atunci nu ar mai exista nicio accelerare, deci nicio Judecată. Însă în faptul că totuși are loc o Judecată și pământul nu se scufundă încă în sugrumarea tăcută a încremenirii lipsite de Lumină, stă dovada influenței Fiului Omului. În general Judecata are sens doar dacă de ea se leagă făgăduința edificării, o șansă a continuării existenței pentru aceia care pot să se ridice purificați din aceasta. Judecata însăși este, așadar, dovada dreptei Îndurări, este un Act de Îndurare. Drumul spre ultima „dovadă”, de care vă puteți convinge doar voi înșivă, stă în percepția voastră intuitivă. Căci spiritul purificat de zgură poate să recunoască ceea ce intelectului îi rămâne ascuns. Cu siguranță se va întâmpla și ceea ce Abdruschin a scris despre recunoașterea Fiului Omului:

„Fiul Omului! Un vâl se întinde încă peste El și timpul Său. Chiar dacă în unele spirite se trezește o vagă presimțire, un dor după ziua venirii Sale, mulți dintre cei care au acest dor vor trece, probabil, fără să bănuiască, pe lângă El și nu vor dori să-L cunoască, pentru că, așteptându-L, ei și-au făcut iluzia unei altfel de împliniri. Omul se poate obișnui foarte greu cu ideea că, pe Pământ, Divinul nu poate avea alt aspect exterior decât omul însuși, în conformitate cu Legea lui Dumnezeu. El vrea să vadă Divinul doar într-o formă

²⁵ Mesajul Graalului 1931, Anexe - Conferința „Viața”

suprapământească și totuși s-a înlănțuit atât de tare, încât nu ar mai fi în stare să contemple cu adevărat ceea ce este suprapământesc, și cu atât mai puțin să îl suporte. Însă acest lucru nici nu este necesar!

Omul care caută în Legile Naturale ale întregii Creații Voința Dumnezeului său o va recunoaște curând în acestea și va ști, în cele din urmă, că Divinul poate interveni numai pe căile acestor Legi de neclintit, nu altfel. Drept urmare, el va deveni vigilent și va examina cu grijă tot ceea ce întâlnește pe aceste căi, însă numai ținând seama de Legile Divine și nu după concepțiile omenești. Astfel Îl va recunoaște, la ceasul potrivit, pe Acela al cărui Cuvânt îi va aduce eliberare. Prin propria examinare a ceea ce îi este adus, nu prin strigătele maselor.”²⁶

Și la un moment dat se va întâmpla ceea ce Mesajul Graalului a făgăduit:

„Nu voința oamenilor va putea cândva să-L aleagă pe Fiul Omului trimis de Dumnezeu, ci Forța lui Dumnezeu Îl va ridica în ceasul în care omenirea, gemând neajutorată, va implora mântuirea. Atunci ocările vor amuți, deoarece groaza va închide acele guri și oamenii vor lua de bunăvoie toate darurile pe care Creatorul le oferă prin El creaturilor Sale. Însă cel care nu va vrea să le primească de la El, va fi respins pentru toată veșnicia.”²⁷

La urma urmelor, totul este foarte simplu: Cuvântul se împlinește exact așa cum a fost dat. Vremea Fiului Omului stă în prezent înaltă ca un talaz. Omenirea matură trebuie acum să se înalțe precum spuma spre El, trebuie să stea și să trăiască în dorul după El. În dorul după Lumina Adevărului. Femeia trebuie să meargă înaintea bărbatului și să readucă la viață acest dor după Lumină și bărbatul trebuie apoi să acționeze. Acum un număr suficient de mare de oameni de pe pământ trebuie să trăiască în dorul arzător după Fiul Omului, să arate că trăiesc în Cuvântul Său, pentru ca El să găsească suficientă susținere și ancorare, pentru ca El să poată pune bazele Împărăției Sale pe pământ, iar acest număr este 144.000.

Așadar, unde sunteți voi, voi cei o sută patruzeci și patru de mii? Domnul vă cheamă acum! Și dacă primii nu pot face aceasta, atunci alții le vor lua locul și vor împlini ceea ce primii nu au putut. Până când acest număr este împlinit. 144.000 de drepți, acesta este numărul necesar pentru ca totul să se împlinească.

Să apucăm în sfârșit mâna Luminii, acum! Este ultima cale de salvare. Să ne dăruim, în sfârșit, inimile Domnului și Regelui nostru, să punem sfârșit ezitării și să Îi dovedim prin faptă că Îi aparținem și că vrem să Îl slujim pentru eternitate! Căci este cu adevărat târziu, foarte târziu!

Alexander Krause, 31 mai 2012

²⁶ Mesajul Graalului 1931, Conferința 60 „Fiul Omului”

²⁷ Mesajul Graalului 1931, Conferința 60 „Fiul Omului”